XXII. évfolyam 46. szám — Ára: 1 forint — 1966. november 17

Ludas Matyi

A BLAHA LUJZA TÉREN — *Milyen szép ez a tér! Nem itt kellene felépíteni az új Nemzeti Színházat?*

Futballista-menyasszonyok

– Csak már venne feleségül, hogy ne kelljen ilyen időben kijárnom!

RÉMES ÁLOM

Barátom megkérdezte:
— Mit olvasol?
— „Az álom ismeretelméleti jelentősége" című könyvet. Értékes, tudományos munka.
— Ilyesmi érdekel téged? Nem nehéz olvasmány?
— Hát nem könnyű.
— Akkor miért olvasod?
— Kérlek, valami magyarázatot szeretnék kapni a buta álmomra. Amióta ma reggel felébredtem, ez a fantasztikus álom foglalkoztat. Bementem a Szabó Ervinbe és kikértem ezt a könyvet. Talán találok valami magyarázatot...

— Mit álmodtál?
— Hát, kérlek, angol tábornok voltam, és egy katonai intézményt inspiciáltam. Az udvaron az újoncok söpörtek, szalutáltak, és egyikük véletlenül a lábam elé tette a seprűt. Én hasra estem, pont egy víztócsába. Az ezredes húzott ki a pocsolyából, de olyan ügyetlenül, hogy vele együtt visszaestem a vízbe.
— Marhaság.
— De milyen! Ezután az udvar végében felállított deszkaemelvényre léptem, beszédet akartam tartani, de a pódium beszakadt alattam. Megrémültem, hordágyra tettek, de a hordággyal együtt leejtettek. Másnap a hadügyminiszter estélyére voltam hivatalos, de hogy, hogy nem hálóingben jelentem meg. Amikor észrevettem, zavaromban ráléptem a miniszter feleségének hosszú, földig érő estélyi ruhájára, mire a szoknyája leesett, és ott állt egy szál kombinéban. Ezután én még mindig hálóingben egy rakétaállomást mentem megtekinteni, beléptem a rakétába, amely abban a minutumban felszállt. Én kétségbeesetten kiáltozni kezdtem, de a rakéta iszonyú gyorsasággal repült felfelé, és én erre a súlytalanság állapotába kerültem. Már közeledtem a Holdhoz, amikor kiestem az ágyból a padlóra, és orditozni kezdtem: „Ki volt az a marha, aki megnyomta a rakétaállomáson az indítógombot?" Erre ijedten bejött a feleségem, én pedig kidörzsöltem az álmot a szememből. Hát ezért olvasom ezt a könyvet. Egyébként le is írtam ezt a barom álmot. Elviszem egy pszichoanalitikus ismerősömhöz.
— Mutasd! Egy fenét viszed pszichológushoz!
Kivette a kezemből a papírlapot, összehajtotta, betette egy borítékba, és megcímezte.
— Hová küldöd?
— Egy angol filmgyárhoz. Tucatszámra gyártják az ilyen tárgyú katonai filmburleszkeket. Egy csomó pénzt kapsz érte...

Palásti László

Kedves Ludas!

Kedvenc folyóiratom, a Természettudományi Közlöny legutóbbi számának címlapján sokat spekuláltam, és mi tagadás, még most sem értem, noha konyítok valamit a természettudományokhoz és a címlapokhoz. A címlap ugyanis egy bájos, fiatal hölgyet ábrázol, karjai közt egy bájos, fiatal oroszlánnal (vagy tigrissel, vagy párduccal, vagy pumával, esetleg leopárddal). A bájos fotográfia mellett ez áll: „A KLIMAKTÉRIUM."

Hézagos ismereteim, továbbá az Új Magyar Lexikon tanúsága szerint a fenti görög eredetű kifejezés kizárólag csak az *idősebb* korosztályokkal hozható kapcsolatba. Akkor pedig mit jelentsen a bájos, fiatal hölgy, karjai közt a bájos, fiatal oroszlánnal (vagy tigrissel, vagy párduccal, vagy pumával, esetleg leopárddal)?! Talán azt, hogy egyszer bizony mindenki megöregszik, akár akarja, akár nem...?

D. F.
Budapest

Megvettem a Budapesti Műsorkalauz novemberi számát, s hozzáláttam, hogy ennek alapján összeállítsam havi színházi programomat. Rá kellett azonban döbbennem, hogy a műsorkalauz erre a célra sajnos nem alkalmas, mert egy csomó színház (a Víg, a Katona József, a Madách) nem szerepel benne. Felhívtam a szerkesztőséget, ahol azt a (halálos komoly és nagyon udvarias) felvilágosítást adták, hogy: „Tetszik tudni, a füzet csak 48 oldalas lehet, ezért mindig mást hagyunk ki belőle, egyszer a múzeumokból, máskor a kirándulásokból, vagy a mozikból. A jövő hónapi számban biztosan benne lesznek a színházak!"

Most mit tegyek? Halasszam decemberre a színházba járást?

Vagy mégiscsak a szerkesztőségnek kellene más megoldást keresni és találni arra, hogy minden beleférjen abba a kis füzetbe,

Dr. P. L.-né
Budapest

Szeretem a rejtvényeket, ám mostanában nem is a feladványok okoznak sok fejtörést számomra, hanem a határidők. A „Harminc keresztrejtvény" című füzet szerkesztői november 31-ét jelölték meg beküldési határidőül. Akárhogy is keresem, ilyen dátum az én naptáramban nincs. A Tükör rejtvényének november 1. lett volna a feltüntetett beküldési határideje. Ez egy konkrét dátum, megtalálható a naptárban is, sőt a Tükör ugyanazon számának a címoldalán is, a lapszám keltezésének dátumaként. Szerintem nagyfokú türelmetlenségre vall, hogy a Tükör már a megjelenése napján meg akarta kapni a megfejtéseket! Ennyire gyorsak azért nem vagyunk, sem mi, a megfejtők, sem a posta!

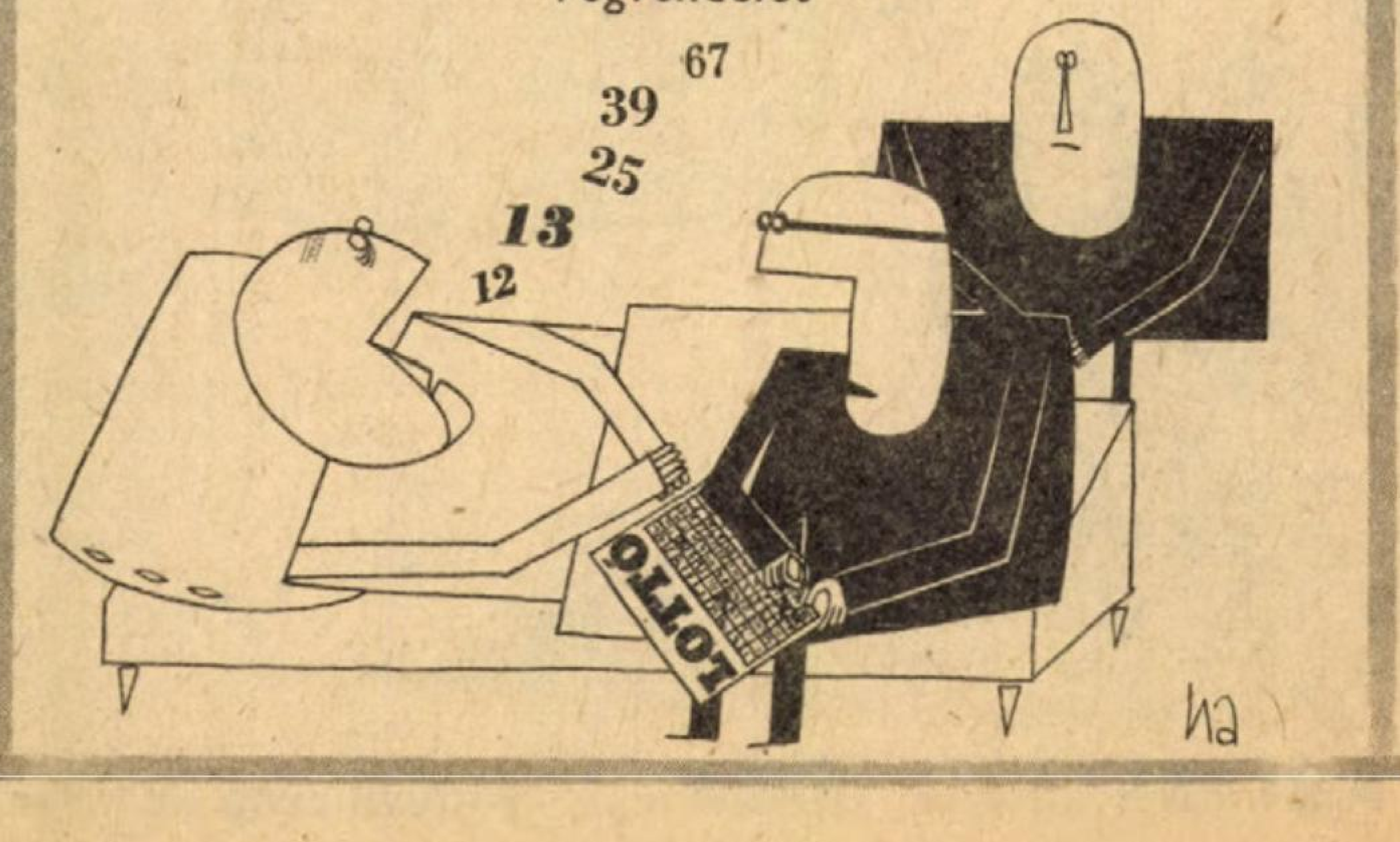
Papp Rezső
Vác

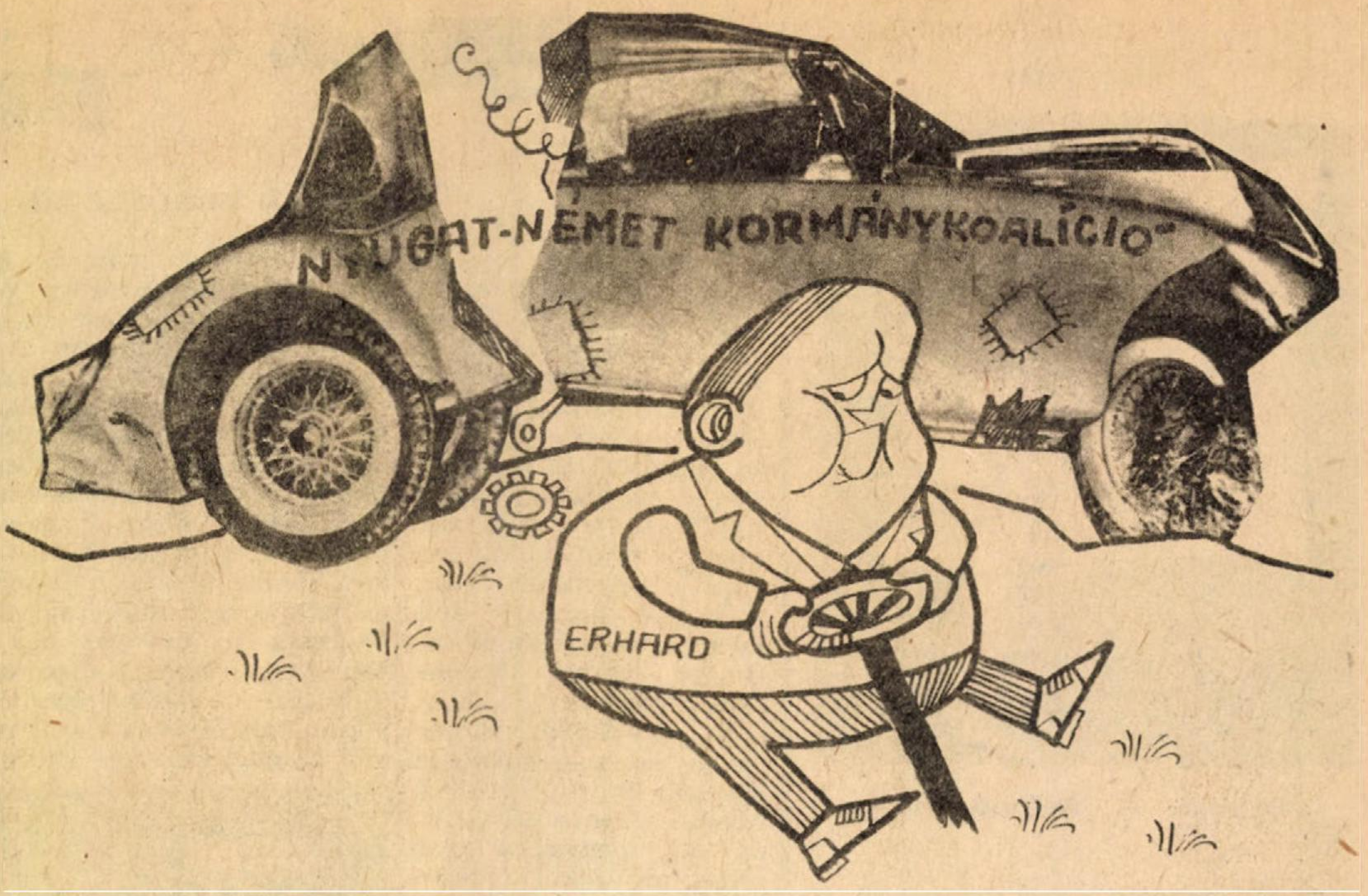
Hallottam egy viccet, megírom, hátha valaki nem ismeri:

Jól öltözött férfi lép be a vendéglőbe, és dupla konyakot rendel. A pincér azonnal kiszolgálja. A vendég idegesen néz körül, s amikor a terem másik sarkában megpillant egy létra tetején álló mázolót, felugrik, és kirohan a vendéglőből. Erre a mázoló lemászik a létráról, odamegy az asztalhoz, felhajtja a dupla konyakot. A pincér rászól:
— Hogy tehetett ilyet, kérem! Hátha visszajön a vendég!
— Nem jön az vissza többé!
— Ezt ön honnan tudja?
— Ismerem őt nagyon jól. Együtt dolgozunk a helyi Antialkoholista Bizottságban. Ő az elnök, én pedig a titkár vagyok...

Török Kálmán
Barcs

Végrendelet

Tűnődés

Fülöp György rajza

– Ebben a kocsiban az új sofőrnek sem lesz sok öröme . . .

VENDÉGMŰVÉSZ

Hosszú idő után végre ismét találkoztam az én régi barátommal, Hudák Lajossal, ezúttal az Operaház lépcsőjén, a világhírű olasz származású tenorista, Endocarditis Lenta vendégfellépése után. Elragadtatva léptünk ki az utcára, torkunkon csak félmondatok törtek elő, nehezen szabadulva a művészi élmény hatásától.

— Csodálatos hang! — mondta Hudák.

— Óriási! — mondtam én. — Nem hallottam még hozzá hasonlót.

— Démoni! — mondta Hudák. — Egyszerűen elvarázsolta az egész operát, zenekart, közönséget, kollégákat!

— Az ilyen vendégszereplés — mondtam — kitörölhetetlenül beíródik az Operaház történetébe. Lenta ma megmutatta Budapesten, hogyan kell Cremastert énekelni!

Hudákot szavaimra egyszerre erős izgalom fogta el, nyugtalanul köszönt, és elrohant. Nem lepett meg a viselkedése, tudtam, hogy ilyenkor jutnak eszébe az ő sajátságos egyéni ötletei.

Nem is tévedtem. Nem sok napra rá meghívót hozott a posta, a boríték címzésén felismertem Hudák keze írását. A meghívón ez állt:

„Az Egyesült Lóhivatal meghívja Önt nov. hó 18-án és 19-én, félfogadási időben a Hivatal irodahelyiségeibe, a neves belga származású hivatalnok és ügyintéző, Rolf Russel vendégszereplésére."

Természetesen elmentem a meghívásra, Hudák örömmel sietett elém:

— Tőled kaptam a tippet, vagy legalábbis részes voltál jelentős ötletem megszületésében — ezzel fogadott. — Ugyanis a te szavaidra

jutott eszembe, ott az Operaház előtt, hogy miért csak az operák szerződtethetnek vendég-énekest? Miért ne tehetném meg ugyanezt én is, az én szakmámban, vagy bármely szakmában? És most nézd meg Russelt! Az ügyfelek és a kollégák egyaránt el vannak ragadtatva a vendégadminisztrátortól! 35—40 ügyiratot intéz el egy munkanap alatt, miközben nem tízóraizik, nem gyújt minduntalan rá, és nem folytat telefonon magánbeszélgetéseket. Az ilyen vendégfellépés kitörölhetetlenül belevésődik a jelenvoltak emlékezetébe!

— Pazar élmény! — lelkesedtem én is.

— Azt elhiszem — mondta Hudák. — De ez csak a kezdet. Most tárgyalok egy dán hentessel, egyhetes vendégszereplésre. Előadásonként három mázsa húst mér ki csont, és mócsing nélkül, előzékenyen, és kedvesen mosolyogva. Láttam egypárszor a szerepében, mondhatom, lenyűgöző! El fogja varázsolni a háziasszonyokat!

Néhány nap múlva ismét találkoztam Hudákkal az utcán, ám különös körülmények között. Lélekszakadva rohant a járdán, a nyomában egy hosszú, sápadt férfi loholt, a kezében bőrönddel. Nyomukban füttykoncert szólt, haragos kiáltások követték őket.

Sikerült barátomat egy átjáróházhoz segíteni, ahol egérutat nyert. Vele menekülő társát viszont elvesztettük, alighanem beugrott egy taxiba, mert az utcasarkon, a fordulóban tűnt el.

— Ez az ember — mondta Hudák, miután erőre kapott — a legkiválóbb bécsi vendéglősök egyike volt, Tóni Linzer. Egyhetes vendégszereplésre szerződtettem Budapestre, a legnagyobb pesti vendéglőbe. Már a második napon tizenhét felesleges beosztottat jelölt meg az üzemben. Lenyűgözött az egyszerűségre való törekvés, kifejezésmódjának drámai ereje. Azt hittem, óriási sikere lesz, és egyszerre botrány tört ki! Kifütyülték, megdobálták!

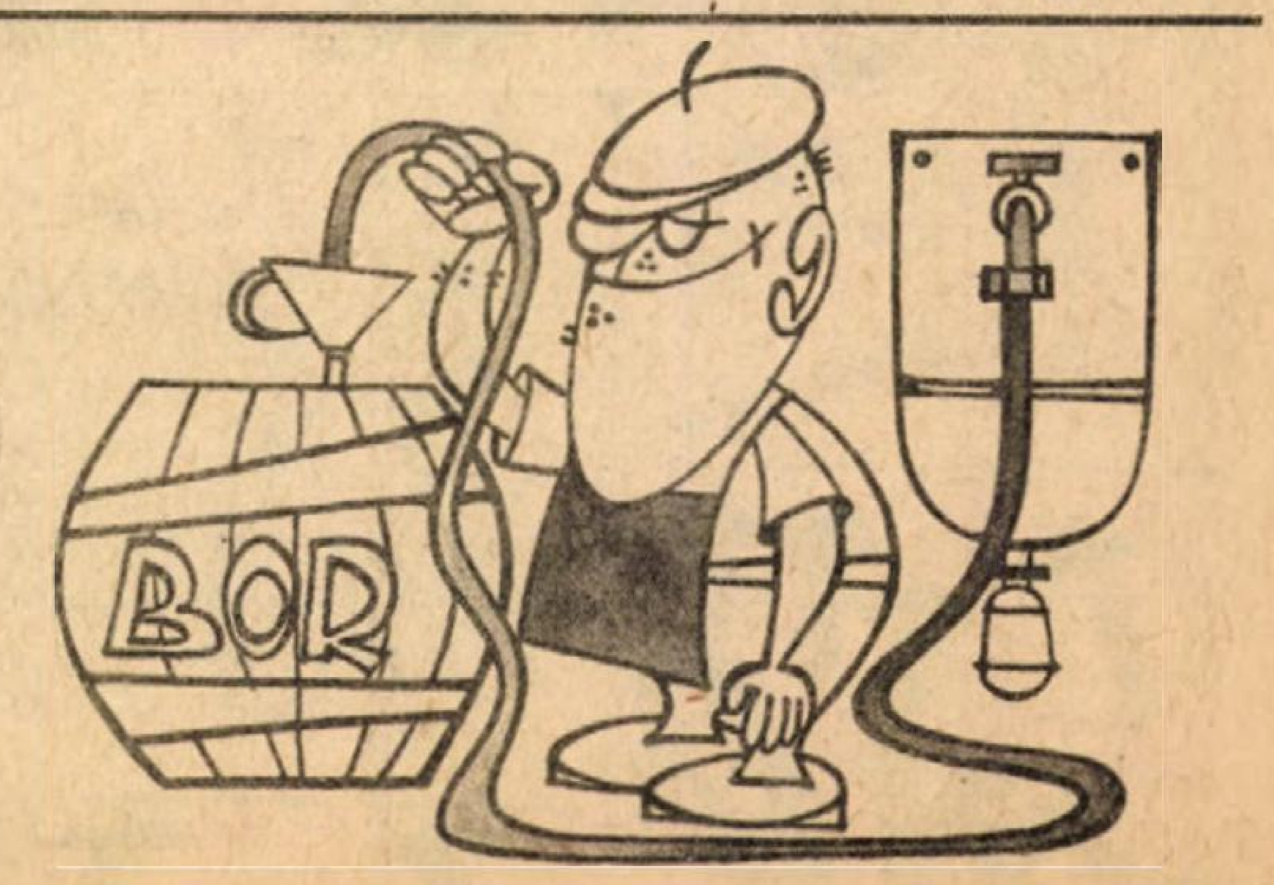
— De kik? — kérdeztem gyanakodva.

— Az a tizenhét beosztott kezdte, akiket feleslegesek-nek ítélt meg.

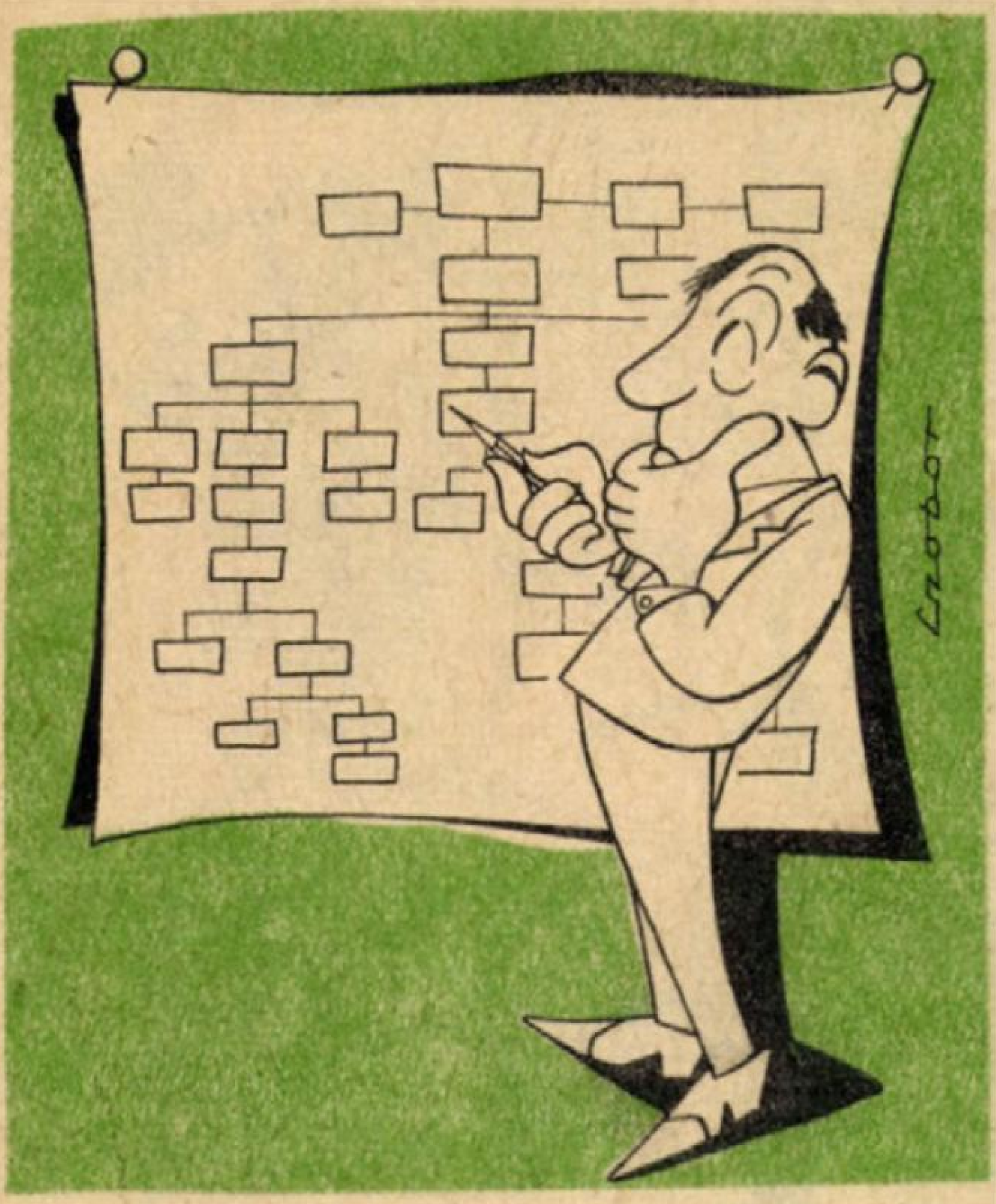
— Így van ez — vigasztaltam Hudákot. — Budapest nem könnyű város. Vedd figyelembe, hogy nálunk Carusót is megbuktatták!

Somogyi Pál

VÍZGAZDÁLKODÁS

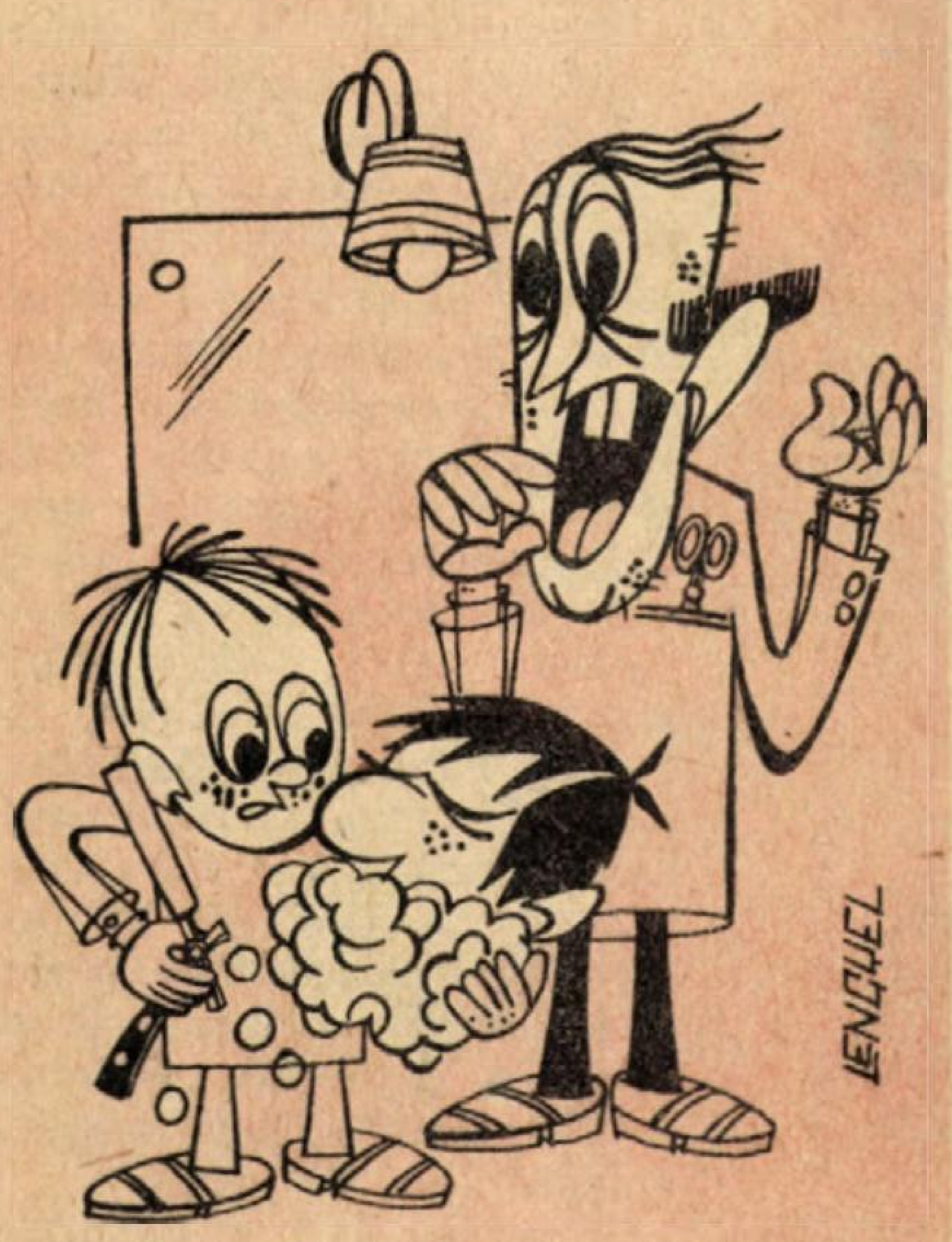

Átszervezés

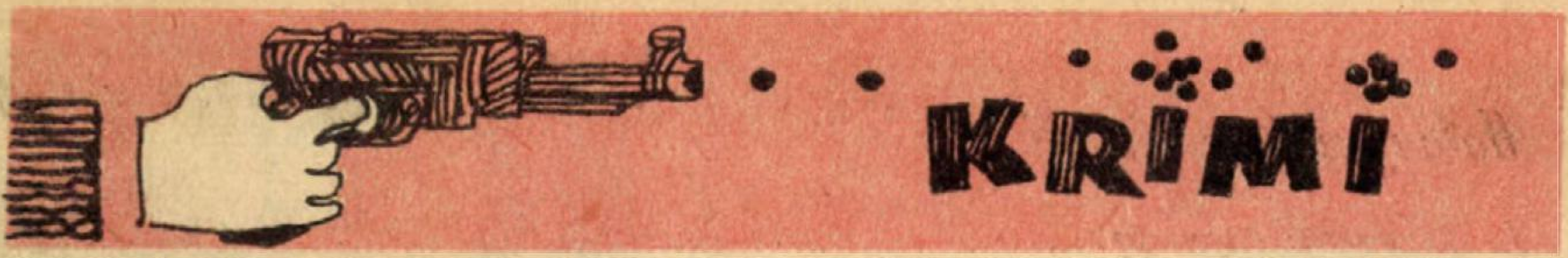

– Remélem, nem felejtettem ki magamat...

Borbélygyakornok

– Mondtam már, hogy kérdezz, mielőtt új munkát kezdesz!

(LACIKA MONOLÓGJA)

Állati nagy izgalom volt nálunk múltkor csütörtökön, mert óriási krimit játszott a tévé, és anyu azt mondta apunak, ne csináljon esti programot, és szombaton se csináljon, meg vasárnap se, mert akkor lesz a folytatás. Apu meg azt mondta, hogy ez rendben van, de a gyereket, vagyis engem, korán le kell fektetni, és ezért már hat órakor legyen vacsora mindenképpen.

Nagyon el lettem keseredve és megmondtam apunak, hogy én is meg akarom nézni a krimit, és én nem megyek a tévé miatt hét órakor az ágyba, ahol semmi dolgom. Apu azt mondta, hogy nálunk a gyerek csak engedelmeskedik, de azonban én meg visszamondtam apunak, hogy a szülőnek nincs szíve, de a tévénél jó emberek vannak, mert direkt korán kezdik a krimit, hogy a gyerek is végignézhesse. Erre irtó ricsaj tört ki, és én hiába beszéltem, mert mielőtt még a krimi elkezdődött, engem bezártak a másik szobába. Nagyon bőgtem, mert úgy éreztem, hogy sose fogom megtudni, miért halt meg az a bácsi a krimiben, hiába hallgatóztam.

Másnap az iskolában, meg délután a napköziben, Káldi, Szemere, Kovács és Margittai is, aki pedig a legkisebb az osztályban, óriási vitát kezdtek a krimiről. Mindegyik gyerek látta a krimit, csak én nem, és így nem is tudtam hozzászólni a vitához, azaz a verekedéshez, ami nemsokára elkezdődött.

Szombaton, meg vasárnap is, ismét korán kellett vacsoráznom a krimi miatt, és anyuék gondosan megint bezártak a szobámba, mint csütörtökön. Persze megint hallgatóztam, és megint csak nyomták a szöveget a krimiben, anyu meg többször felsikoltott, hogy ilyen izgalmas krimit ő még sohasem látott. Persze megint el lettem keseredve, de aztán hétfőn a Káldi azt mondta, ne búsuljak, mert a Takács Mari többször is bemondta a tévében, hogy két hét múlva pénteken egyszerre lejátsszák mind a három részt, külön az iskolásoknak, és akkor én is megnézhetem, ha nem megyek egy napig a suliba.

Akkor pénteken apu korán reggel elment dolgozni, és utána, amikor anyu felkeltett, azt mondtam, hogy nagyon rosszul érzem magam, és megmutattam neki, hogy a jobb oldalamban nagy szúrást érzek állandóan. Anyu megijedt és nem engedett el az iskolába, és azt mondta, hogy majd kihívja az orvost. De hát ezzel még nem nyílott ki a tévé. Elkezdtem bőgni, hogy egy beteg gyereknek meg kell engedni, hogy megnézze a krimit, mert ha a beteg gyerek a szúrásba meghal, úgysem nézhet többé krimit.

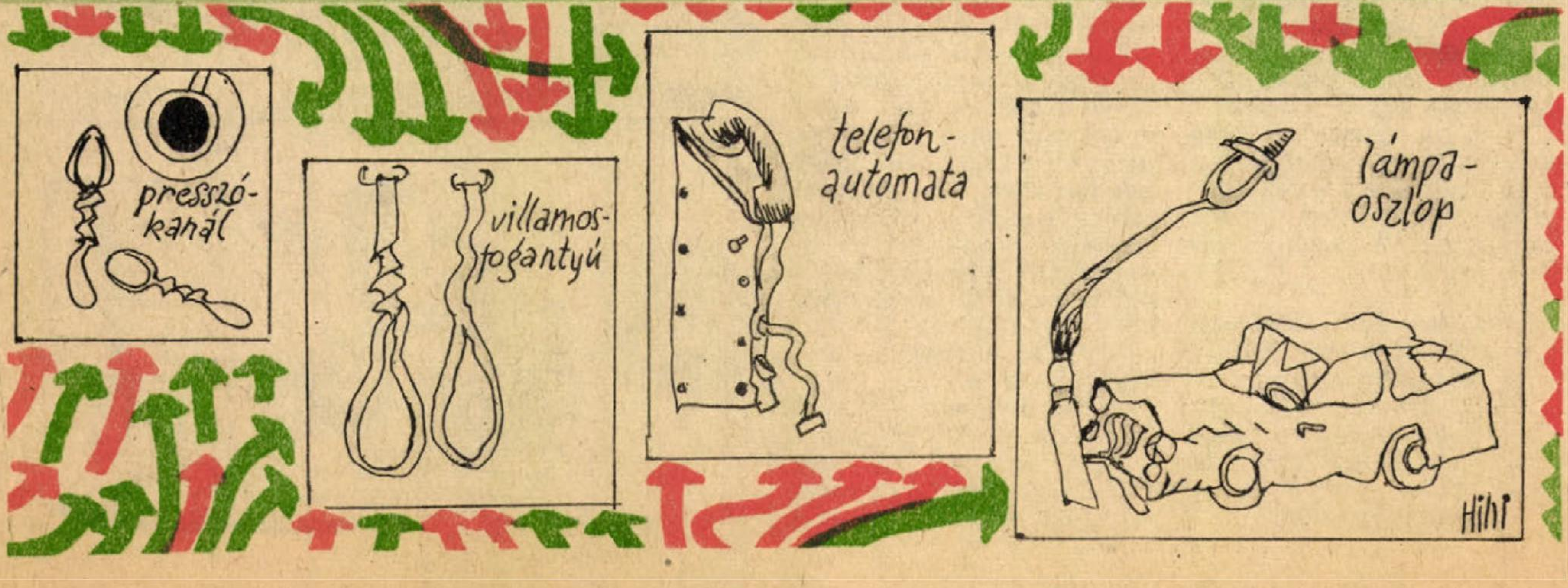
Anyu erre nagyon szépen nézett rám, megsimogatta a fejem, felültetett az ágyba, kinyitotta a tévét, mellém ült, és mind a három részt megnéztük együtt egyszerre. Irtó jó volt! Délutánra elmúlt a szúrásom, aminek anyu nagyon örült, és reggel adott egy szülői igazolást, hogy pénteken szúrás miatt nem mehettem az iskolába. Amiből az látszik, hogy azért nekem nagyon jó szüleim vannak, mert amit apu nem enged meg, azt megengedi anyu és vicaverza, ahogy mondani szokják.

Ja és még csak aztat, hogy a doktor bácsi nem jött ki délelőtt, mert ő is a krimit nézte.

Földes György

Erős emberek

Hegedűs István rajza

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Pistike azt mondja a mamájának:

– Mama, te mindig azt mondod, hogy én vagyok a te szíved, és mégis folyton versz.

– Igen, Pistike – feleli a mama –, mert egy szív verés nélkül nem ér semmit.

*

Fehér és Fekete egy kupéban utaznak. Azt kérdi Fehér:

– Tessék mondani, szabad itt dohányozni?

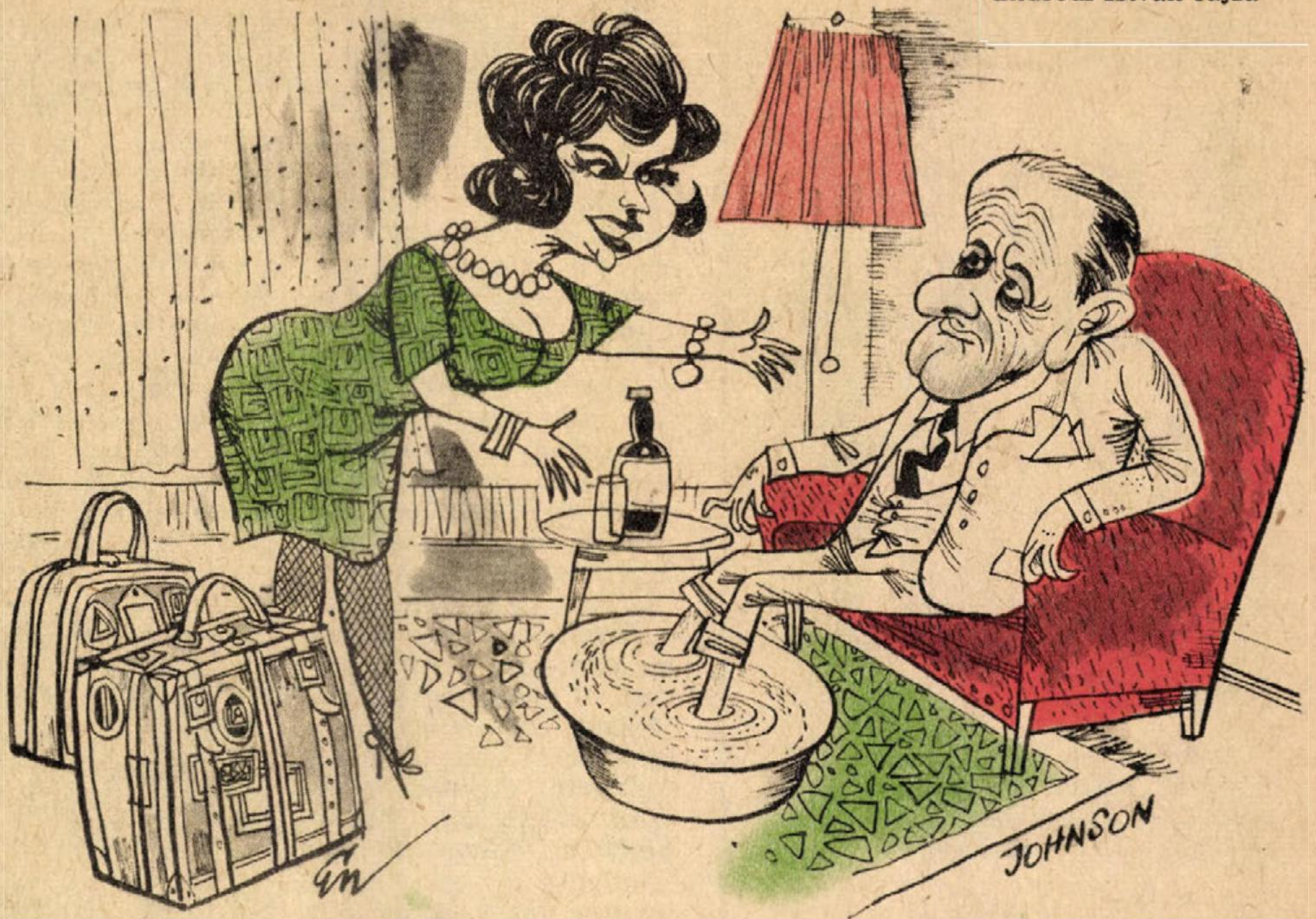
– Nem szabad. Ez nemdohányzó!

– Akkor mit keres itt ez a sok csikk?

– Azok hagyták itt, akik nem kérdezték.

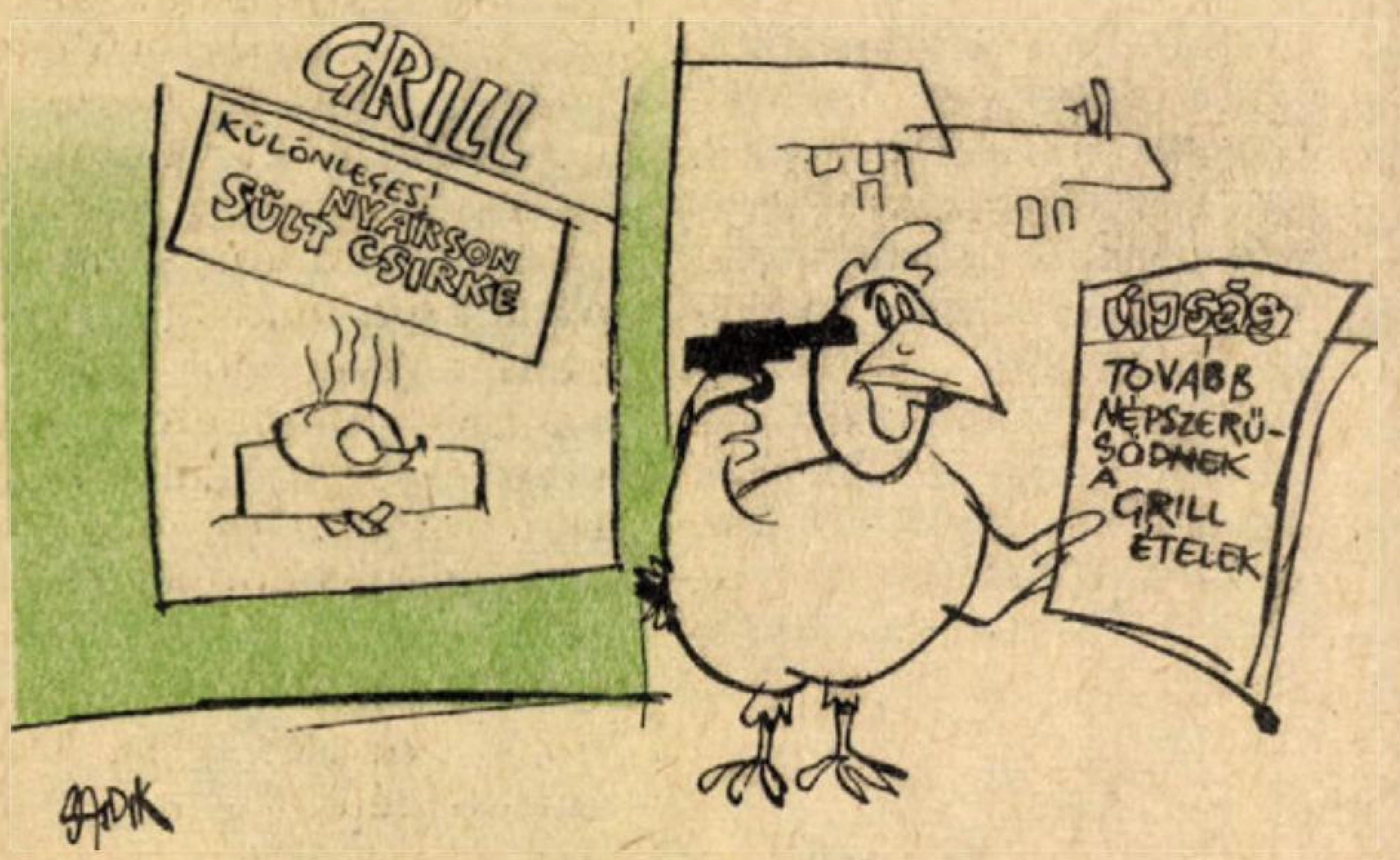
A nagy utazás után

Endrődi István rajza

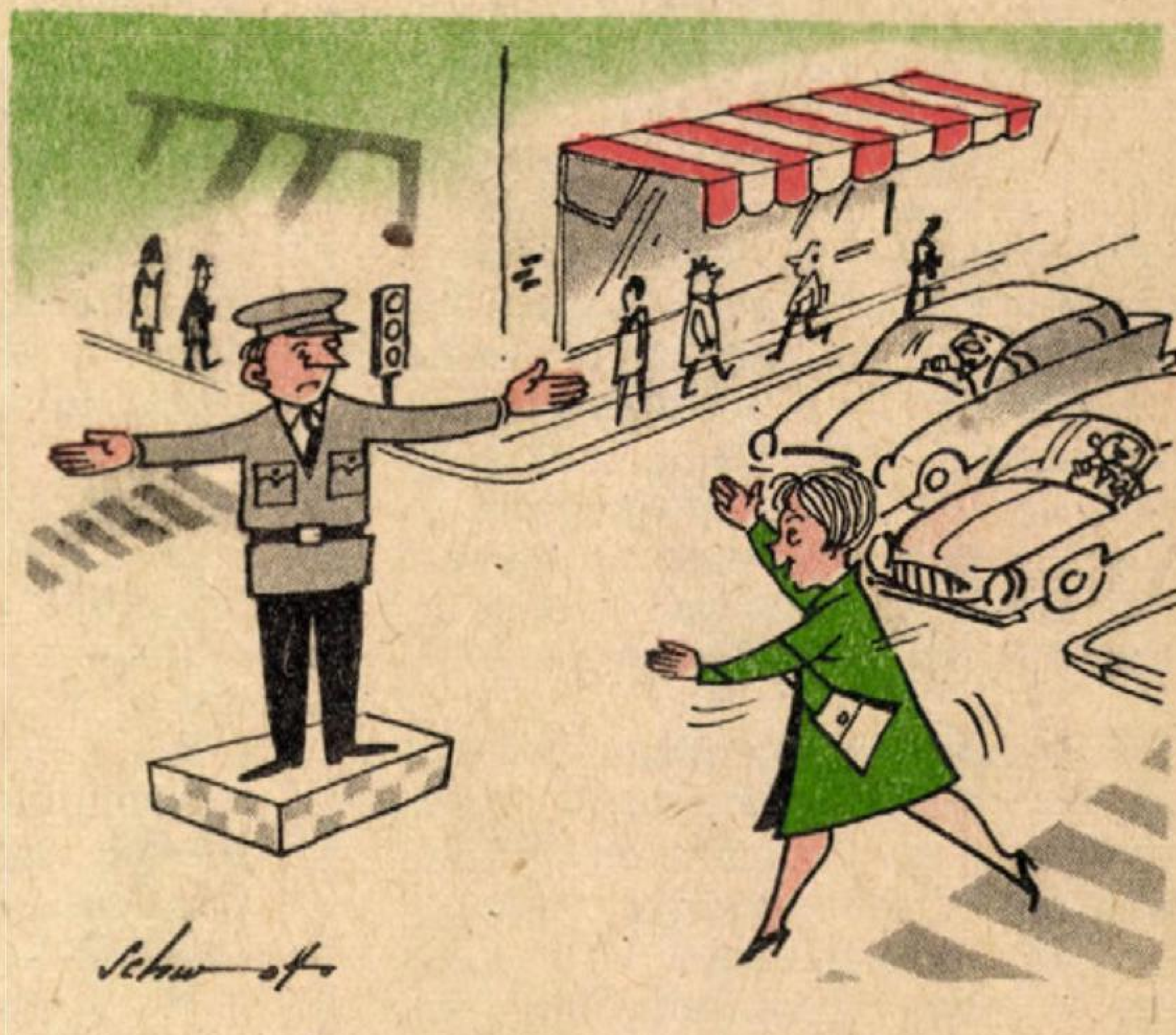

– Kár volt külföldre mennem, ezeket az ellenszenv-tüntetéseket itthon is beszerezhettem volna!

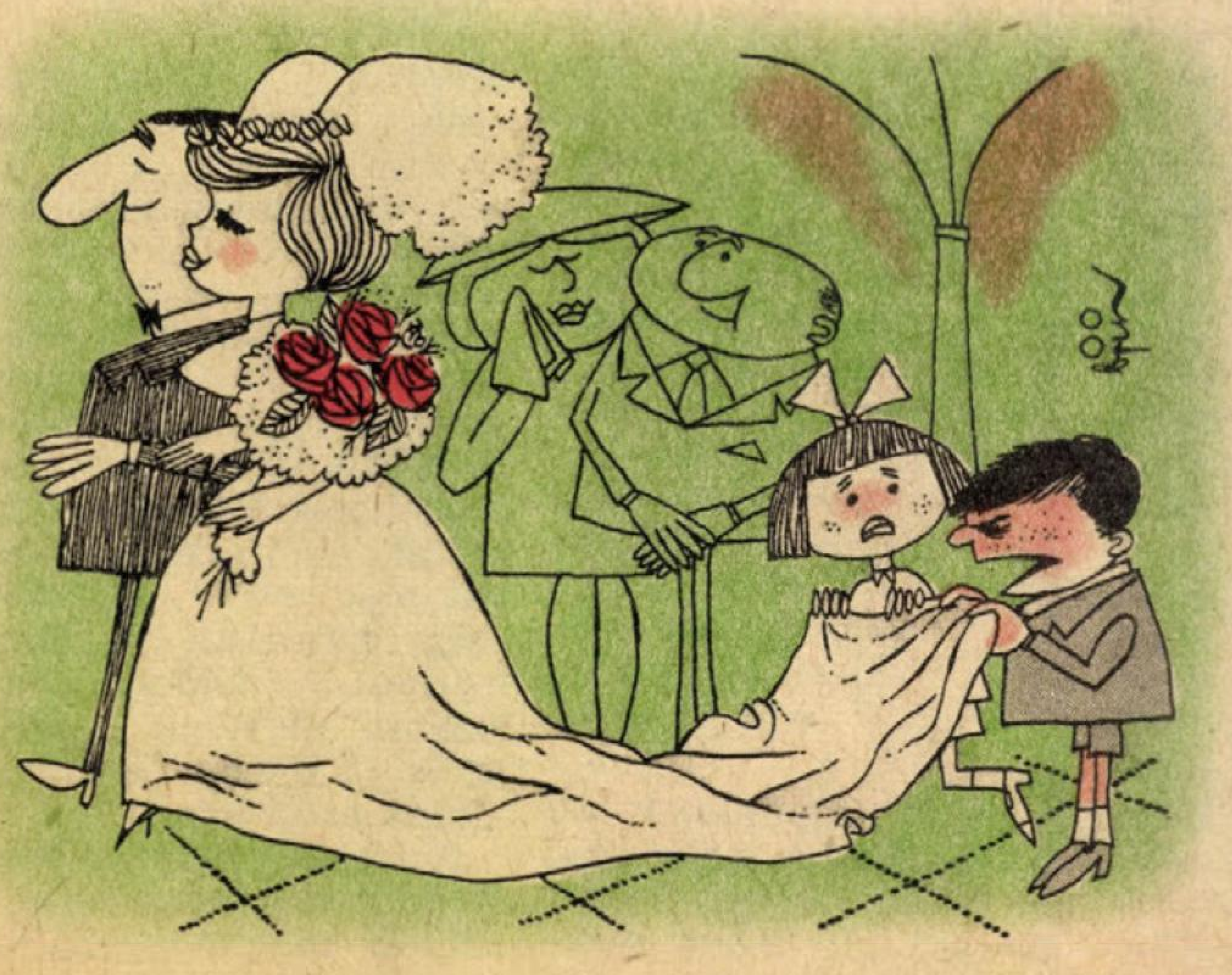
Meg kell dögleni...

Falusi kislány Pesten

Igényes gyerek

– De ócska anyag!...

Beköszöntött az esős idő

– Sajnos, a járatokat nem tudjuk sűríteni, de a várakozóknak adunk esernyőt!

Új szó a napilapokban

– Mondja, mi az a szimpozion?
– Nem tudom. Mindenesetre mondtam a feleségemnek, hogy vegyen belőle egy kilót, amíg kapni lehet.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

NYITÁS — BALRA

A győri Cardo Bútorgyár egyik szakembere elkövetett egy *ballépést:* néhány tucat szekrényre *balos* zárat szereltetett *jobbos* helyett. Természetesen megkapta érte a megrovást, s mivel az egészből nem származott különösebb baj, az ügyet lezárták. Csupán egy feladat maradt még: kiegészíteni a megcsonkított balos zárállományt, azaz pótlólag be kellett szerezni száz olyan szekrényzárat, amely balra nyújtogatja a nyelvét. Hát ez csak nem probléma! – gondolták a gyárban –, ezt az anyagbeszerző napok alatt megoldja.

Balhiedelmükre azonban csakhamar rá kellett döbbenniük, mert bizony még az igazgató aktív közreműködésével sem sikerült a zárakat mindmáig megszerezni! Hja, nem megy az olyan egyszerűen, hogy egy bútorgyár (amely naponta ötven hálószobát állít elő!) csak úgy ukmukfuk megrendeljen száz zárat! A fennálló rendelkezések szerint dokumentálnia kell előbb: Mit akar vele? Mire kell neki az a zár?! És van-e legalább két ajánlata valamely megrendelő cégtől olyan bútorzatra, amely a fentebb említett zárak beszerzését indokolttá teszi?

A gyár vezetői próbálkoztak mindenféleképp, kérték a FERUNION és az ARTEX Vállalatok segítségét is, de mivel csak egy megrendelést sikerült szerezniük a szükséges kettő helyett, az egész próbálkozás *balul ütött ki:* elutasították a rendelésüket.

Ennyi *balsiker* után most azon tűnődnek a Cardóban, hogyan tudnák esetleg *„balkézről”* pótolni a hiányt?

Vagy talán az lesz a *jobb* megoldás, ha a tévedést újabb „tévedéssel” hozzák helyre, és felszerelnek száz *jobbos* zárat oda, ahova eredetileg *balos* kellene?

(R.)

A gép délután indult Prágából. Irány Havanna! Útközben majd kétszer leszállunk: egyszer Írországban, egyszer Kanadában. Jó hosszú út, de sebaj: lesz időm elmélkedésre. Nyolcezer méter magasan repülünk. Csak ne zúgna úgy ez a repülőgép! Nem lehetne valamivel csendesebben? Nézek magam elé, a mellettem levő utas aggódva figyeli a légcsavarokat.

Kisvártatva egy csinos stewardess ennivalót hoz. A gyomrom kitűnő, jóízűen falatozom. Üres gyomorral nem lehet elmélkedni. Miután mindent megettem, hátradőlök az ülésen, és arra gondolok, hogy... Illetve nem gondolok semmire, mert úgy érzem, mintha a légcsavarok a fejemben forognának, mintha egy kis repülőgép szálldosna a két fülem között... Eltelik egy óra, két óra, három óra... Hogy elüssem valamivel az időt, megpróbálok keresztrejtvényt fejteni, de semmi sem jut az eszembe. Nem tudok koncentrálni... Orosz folyó, két betű. Mi lehet az? A fejemben levő repülőgép monoton zúgása mindent kiver a fejemből. Érzem, hogy elbutulok. Két betű, orosz folyó, folyó, folyó... Tűnődve nézek magam elé. Aztán megjelenik egy csinos stewardess és ennivalót hoz. Egykedvűen rágom az ételt, a mellettem levő utas nem eszik. A propellereket figyeli.

Rövid pihenő Írországban, aztán megyünk tovább. Most repülünk át az óceán felett. Alattunk víz, fölöttünk semmi. Egyszercsak megjelenik egy stewardess. Megint eszünk? Nem. Arra kér minket, csatoljuk be az öveket: viharba kerültünk. A gép zötykölődik, ugrál, nagyokat huppan a felhőkben. Szótlanul ülök, és arra gondolok... Semmire sem gondolok. Csak ülök. Mozdulatlanul. Odaszíjazva az üléshez. A gép elején újra feltűnik egy stewardess. Eszünk? Nem. Megmagyarázza, hogyan kell használni az életmentő mellényt, ha netán... Áhítattal hallgatom, és csak később jut eszembe, hogy egy szót sem tudok spanyolul. Körülöttem mindenki bólogat, ahá, értjük... Uramisten, mi lesz velem, ha... Milyen lehet ilyenkor az óceán? Fekete és hideg. Brrr! Kidagadt szemmel figyelem a magyarázatot: a stewardess hol itt húz meg egy zsinórt, hol ott húz meg egy zsinórt, s közben beszél, beszél... Sápadtan ülök a székemen. Szomszédom még

mindig a propellereket ellenőrzi. Kikerülünk a felhőkből, simán repülünk tovább. Kikapcsolom az övemet, majd a változatosság kedvéért magam elé meredek. A fejemben levő repülőgép változatlanul zúg.

Pihenünk Kanadában, aztán megyünk tovább. Lassan múlnak az órák. Ha megjelenik valamelyik csinos stewardess, megindul a számban a nyálképződés, tudom, hogy ismét enni fogunk. Pavlovi reflex. Ilyenkor izgatottan fészkelődöm, és várakozásteljesen pislogok. Sajnos, többször

csalódnom kell, mert nem mindegyik stewardess hoz ételt, de aránylag rövid idő alatt megtanulom, hogy kitől kapom az ennivalót. Büszke is vagyok az intelligenciámra. Mégsem hülyültem el teljesen. Később már csak akkor indul el a nyálképződés a számban, ha az én kontyos, kreol bőrű, fehérfogú szépségemet látom... Ilyenkor tudom, hogy enni vagy inni fogok.

Mióta repülünk? Ki tudja. Időtlen idők óta. Az órámra nézek. Vajon mennyi idő lehet most Budapesten? Elkezdek számolni, de összezavarodom. Mindegy. Nem fontos. Jön a kontyos, fehérfogú. Újra eszünk? Nem, jó éjszakát kíván. Mindenki kap egy takarót, és egy kispárnát. A világítást kikapcsolják. Aludni kell. Odahaza szeretek magasan feküdni az ágyikómban, de a nyolcezer méter túl magas nekem. Álom nem jön a szememre. A szomszédom sem alszik. A motorokat bámulja. Nyitott szemmel fekszem a sötétben. Csend. Békesség. A fejemben levő repülőgép folytatja az útját. Hirtelen megjelenik az ajtóban egy pilóta, és elöl leül. Felgyújtja a kisvillanyt, és olvasni kezd. Aztán megjelenik egy másik pilóta, és hátramegy valahova. Nyugtalan leszek. Ki maradt a pilótafülkében? Valaki horkol a hátam mögött. Hogyan lehet ilyenkor aludni? Aztán én is elalszom, és arról álmodom: az óceánban pancsolok, és közben spanyolul tanulok, hogy fel tudjam venni az életmentő mellényt. Néhány óra múlva arra ébredek, hogy valaki betakar. Kinyitom a szemem. A kontyos, fehérfogú szépség. Eszünk? A stewardess rám mosolyog, és nesztelenül továbbmegy. Alszom tovább. Álmomban keresztrejtvényt fejtek. Orosz folyó, két betű. Megvan! Vásárosnamény! Habozás nélkül beírom a két kockába, és mit tesz isten: stimmel!

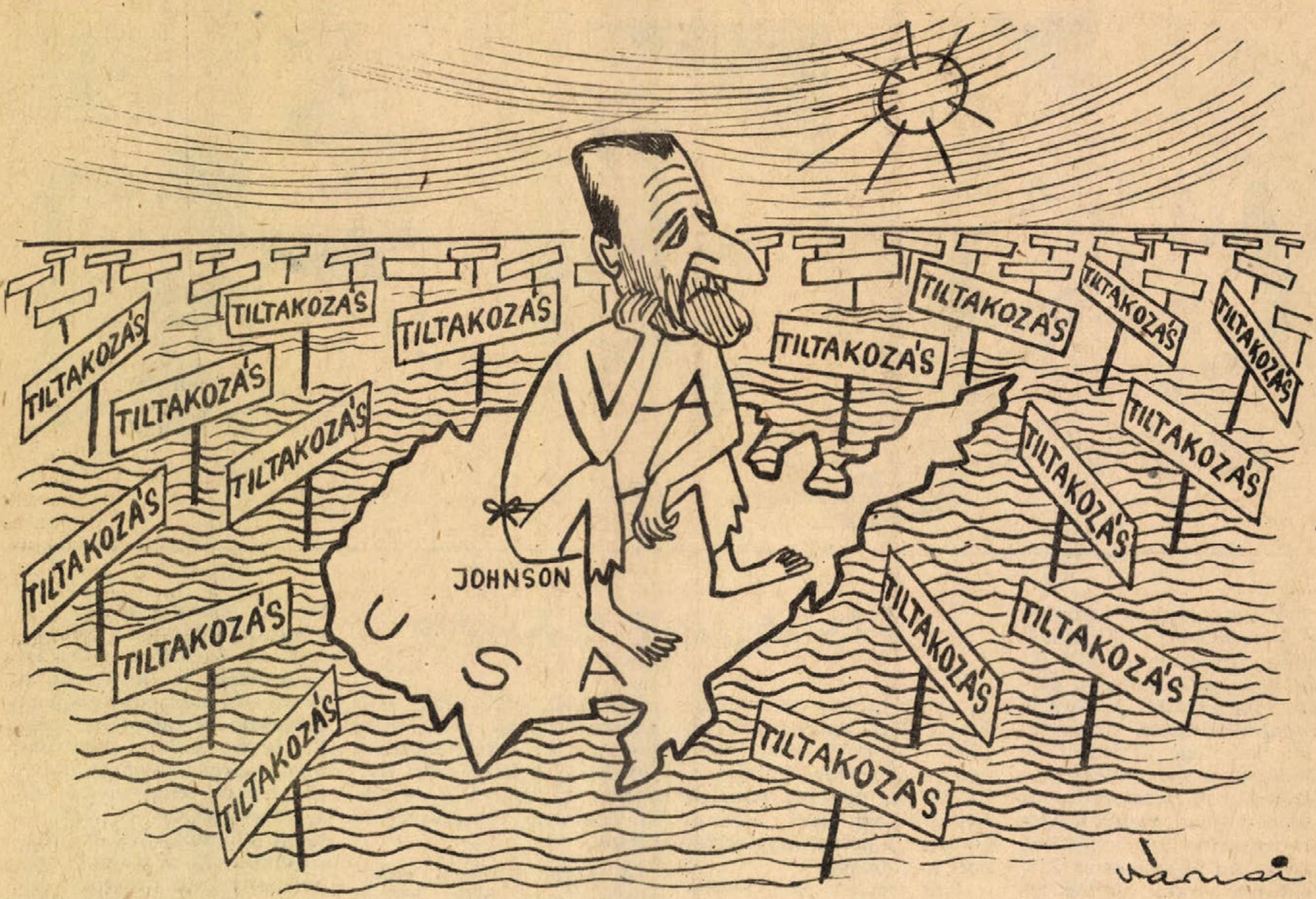
Midőn megérkezünk Havannába, ismét délután van. Leszállás közben arra gondolok: nincs szebb dolog a repülésnél. Felülünk a gépre, és hipp-hopp, már ott is vagyunk, ahol akarunk. De várjunk csak! A hopp még hátravan... Még nem értünk földet... Feszülten figyelek... Na most... Hopp! Lent vagyunk a földön.

A szomszédom elfordítja fejét a légcsavarokról, és megkönnyebbülten rám mosolyog.

Mikes György

Egyedül a tengerrel

Várnai György rajza

Egy szóval és egyszóval

Ha nem írjuk egybe, hanem így: egy szóval, ez azt jelenti. hogy valamit egy szóval elintézünk, például: csitt! ... vagy: csend! ... gorombán: kuss! ... Ilyenek még az igen, a nem, továbbá az érzelmet kifejező indulatszavak, mint: hej, haj, tyuhaj, ripityom, a rézangyalát, a nyüstit neki.

De ha egybeírjuk, csodálatos változáson megy át. Többé nem azt jelenti, hogy egy szóval, hanem hogy sok szóval. Mert ha így kezdjük, hogy egyszóval, akkor valamit kifejtünk, körülírunk, megmagyarázunk, nemegyszer elkenünk.

Például ha egy kritikus Pomcsányi új darabjáról e g y s z ó v a l azt írná: rossz, e g y s z ó v a l ez már egészen másképp hangzik:

... egyszóval Pomcsányi darabjáról elmondhatjuk, hogy az alakok jellemzésében bizonyos hiányosságok észlelhetők, bár a szerző tehetsége itt is kicsillámlik, és noha a szerkezet lazasága a cselekmény rovására megy, mindazonáltal a misztifikált nosztalgia az elveszett éden után felcsigázza érdeklődésünket, ámde megjegyezzük, hogy a szerző kétségtelen tehetsége inkább a realizmus felé mutat ... (és így tovább még húsz sorban.)

Vagy nézzünk egy értekezletet, ahol az igazgatót azzal vádolják, hogy a gyárból ki-

utalt cementet és fát beépítette Balaton menti villájába. E g y s z ó v a l azt mondanák róla: tolvaj, de e g y s z ó v a l ! ...

... egyszóval elvtársak, nekem az a véleményem — mondja a szónok —, hogy habár az igazgató elvtárs eljárása kimeríti a társadalmi vagyon ellen elkövetett vétség fogalmát, nem feledkezhetünk meg arról, hogy a vizsgálat folyamán felmerültek olyan momentumok, amelyek más megvilágításba helyezik az ügyet, és bár nyilvánvaló, hogy a szóban forgó cement és faanyag a gyár tulajdonát, respektive az állam tulajdonát képezte, mégis mindamellett azonban, habár noha erre semmi sem kötelez bennünket, járjunk el a humanizmus szellemében, egyszóval ... (és így tovább még egy félóráig.)

Családi háborúság esetén a feleség a reggel hazatántorgó férjnek e g y s z ó v a l azt mondhatná: gazember, vagy két szóval: részeg disznó, de nem így, ha —

... egyszóval te azt hiszed, hogy én ezt sokáig tűröm, hogy te eliszod a fizetésedet, hogy te nem törődsz a családoddal, no majd én megmutatom neked, hogy ha még egyszer, csak egyetlenegyszer, egyszóval ... (és így tovább, ki tudja meddig.)

Ha egy szerelmes ifjú nem azt mondja e g y s z ó v a l az imádott nőnek: szeretlek, hanem így beszél:

... egyszóval, Icuka, hidd el nekem, hogy az én génjeim csak tehozzád vonzanak, és szívem dobogásának ritmusa csak a te nevedet dalolja, én kész vagyok érted bármi áldozatra, de ugyebár, egyszóval ... (és még jó ideig halandzsázik.)

Az ilyen ember büntetést érdemel. Egyszóval: legalább tízévi házasságot.

Balázs Sándor

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

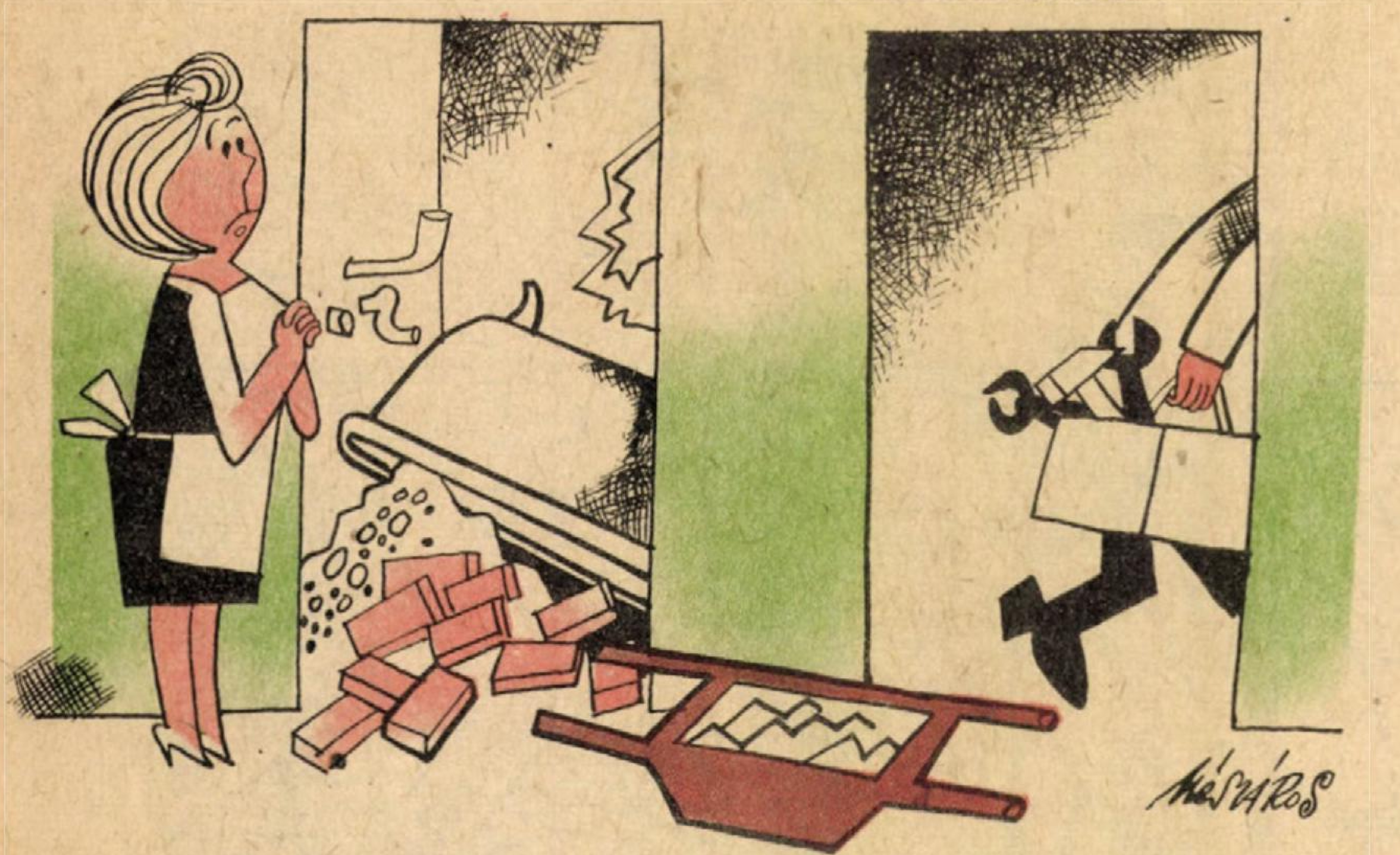
AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

Bírálatukat elfogadjuk, és intézkedni fogunk, hogy a megállóhelyeken – a táblák korszerűsítésével párhuzamosan – ne csak az utolsó, hanem az első kocsi indulási idejét is tüntessék fel. A MÁV pályaudvarok közelében levő megállóhelyeknél erre vonatkozóan részletes tájékoztatót is kifüggesztünk majd.

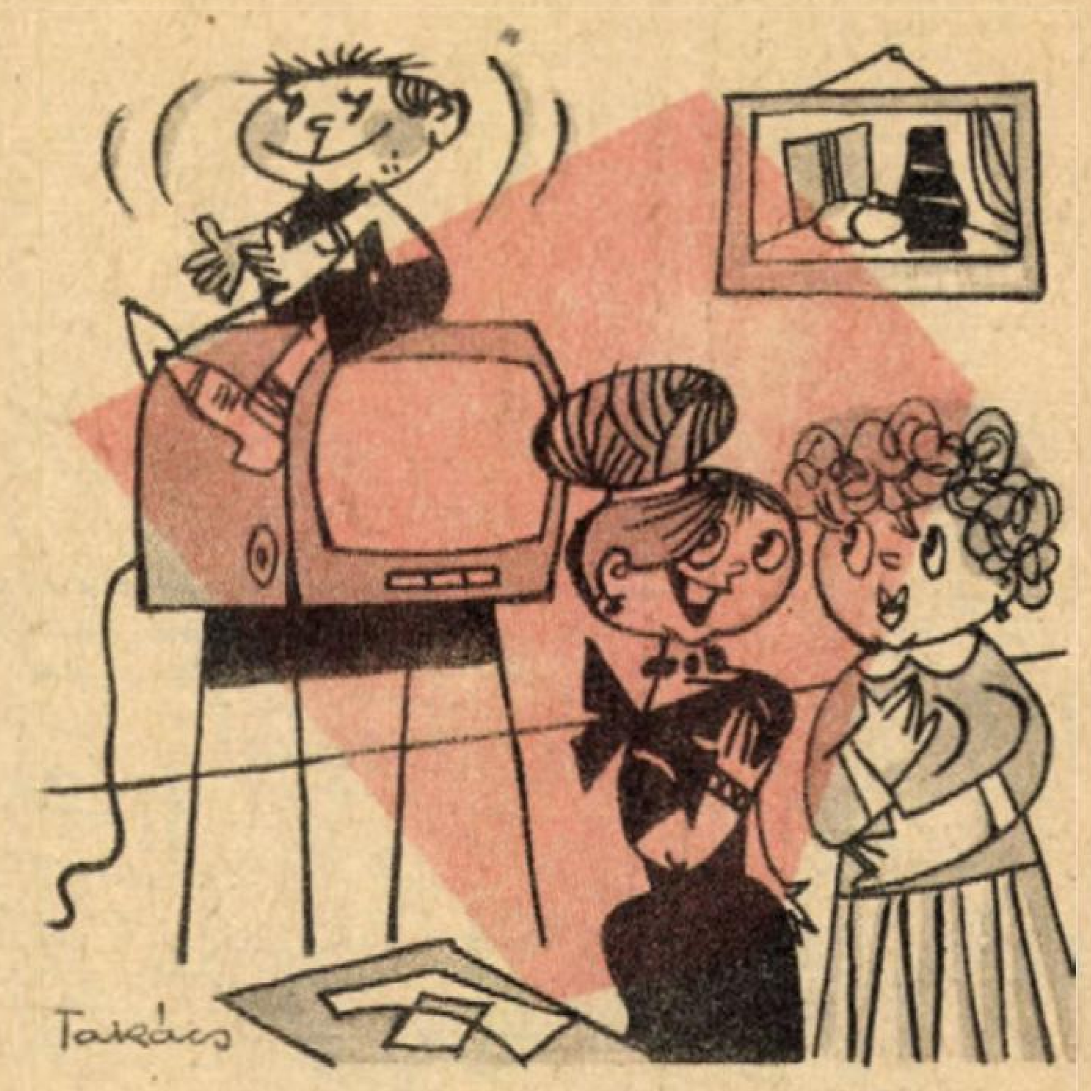
Fáskerti Sándor
vezérigazgató
Fővárosi Villamosvasút

Cserbenhagyta áldozatát

Mészáros András rajza

Korán kezdi

– Azt hiszem, újságíró lesz, mert mindig a tévén lovagol.

Irodalmi tervek

A fiatal újságíró elment Somorfalvi Máténak, a nagy írónak budai villájába, hogy nyilatkozatot kérjen tőle készülő műveiről, irodalmi terveiről, az irodalom jelenlegi állásáról és jövőjéről s más efféle kérdésekről. A fiatalember az írót egy létra tetején találta a könyvtárszoba kellős közepén. Az idős mester szakadozott, foltos overallban dolgozott a csilláron, csavargatott, kopogtatott, apró alkatrészeket illesztett be ide s oda.

A fiatal újságíró meghatottan bámulta a szép szó avatott bajnokát, aki, íme, elvégzi a ház körüli apró munkákat is, fúr, farag, kedvét találja az otthoni ezermesterkedésben, barkácsolásban. A fiatal újságíró számos ilyen alkatú művésszel találkozott már. Volt, aki kertészkedett, virágait, gyümölcsfáit ápolta, az egyik kitűnő költő büszkén mutatta saját készítésű, fából faragott műtárgyait, egy jeles műfordító makkból és kis ágakból babákat készített, egy kiváló regényírónak a galambtenyésztés volt a hobbyja.

Alig ismerte meg különben az írót. Hiába, más dolog valakit a Kossuth-díj átvétele közben látni, s megint más dolog létra tetején, borotválatlanul, piszkos kezeslábasban. De így még ízesebb, még eredetibb riport ígérkezett. Minden kertelés, szófecsérlés nélkül azonnal rátért a tárgyra:

— Kedves Mester, szeretnem megkérdezni, hogy áll a legújabb regényével?

A Mester kezében megállt a csavarhúzó. Elgondolkozva válaszolt:

— Körülbelül félig már készen vagyok vele, most fejeztem be a tizenkettedik fejezetet. A tatárjárást dolgozom fel, éppen Batu kán és Szubotáj összetűzésénél tartok.

A fiatal újságíró ekkor megkérdezte, hogy kedvet kapott-e végre a színházhoz.

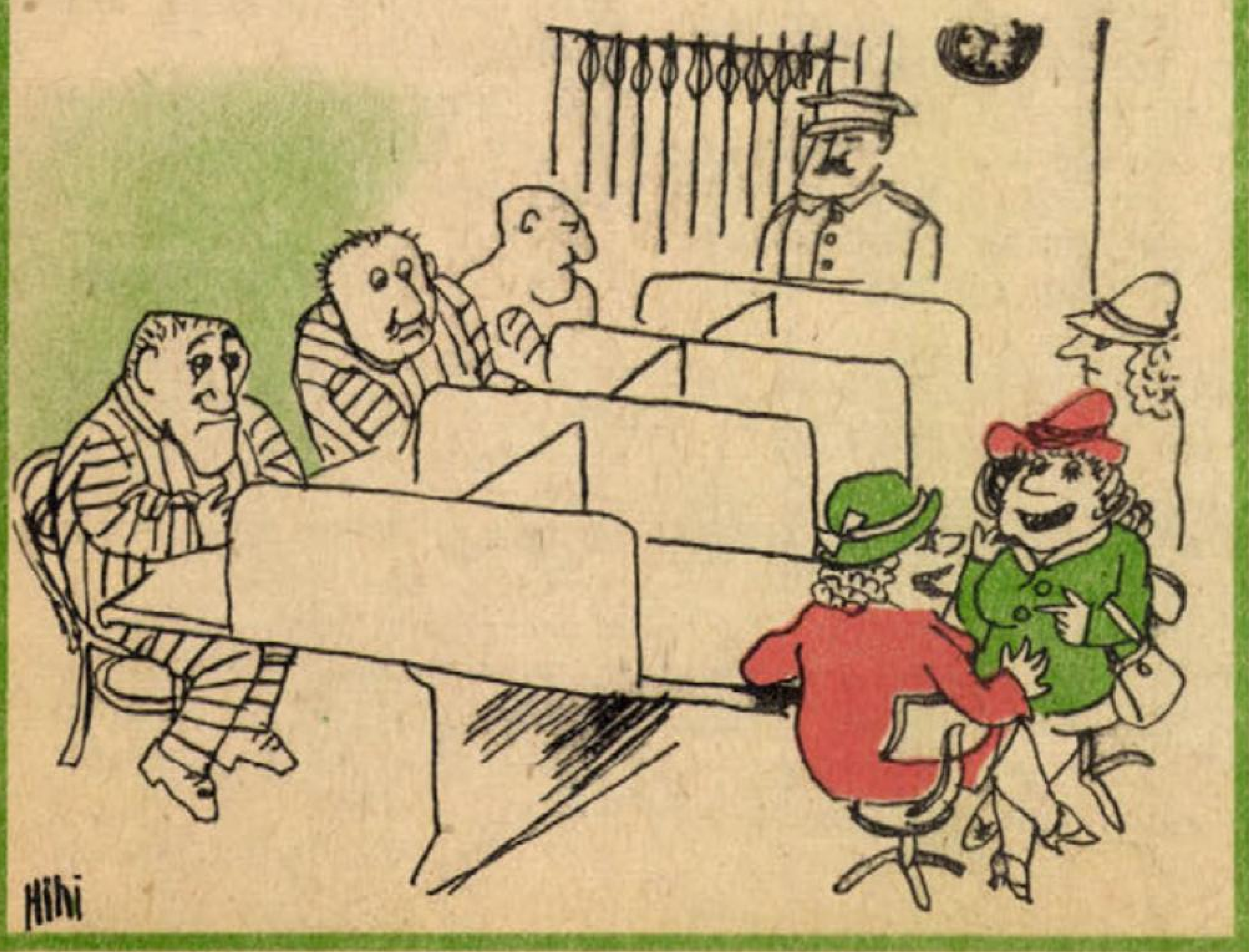
A Mester bólintott, és elmondta, hogy most fejezte be egy történelmi drámáját, s egy operaszöveget is írt, de zeneszerzője még nincs, mert Szörényi Levente még mindig csak könnyűzenével foglalkozik.

A fiatal újságírót egészen fellelkesítette a nem remélt szenzáció. Hát még, amikor kiderült, hogy a Mester verseket is ír, s foglalkozik egy tudományos-fantasztikus regény tervével is. Arra a kérdésre, hogy mi a véleménye az irodalom jelenlegi helyzetéről és jövőjéről, a Mester kijelentette, hogy az irodalom jelenlegi helyzete kielégítő, csak a papírhiányon kellene segíteni, ezenkívül pedig kicserélésre vár a teljes lektori és dramaturgi állomány. Ha ez megtörténik, akkor nincs ok aggodalomra az irodalom jövőjét illetőleg. Elmondta még a Mester, hogy kedveli a humoros írásokat is, kisebb terjedelmű humoreszkjei és bökversei is vannak.

Ezen kissé elcsodálkozott a fiatal újságíró, de nem volt ideje sokáig tűnődni, mert éppen ezekben a pillanatokban érkezett haza maga Somorfalvi Máté, az író. A Mester ugyanis a létra tetején valóban a villanyszerelő volt.

Feleki László

Beszélőn

Egy kis kiegészítés

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MARKA!?

A barátom három perc alatt már az ötödik cigarettát húzza ki az ízléses Kék Daru csomagból.

— Ideges vagy — mondom.

— A fenét vagyok ideges! — mondja ő. — Nézd, mekkora finánclábak vannak ezekben a cigarettákban!

Akkor dobta el az ötödik, éppen csak hogy meggyújtott Kék Darut a hamutálcába.

Kibontottam mind az öt eldobott Kék Darut, és megnéztem a dohánycsutkákat, azaz a fináncلábakat. Közös tulajdonságuk, hogy nem égnek, de ha mégis égnek, akkor élvezhetetlenné teszik a cigarettát.

Ez eddig szokványos történet.

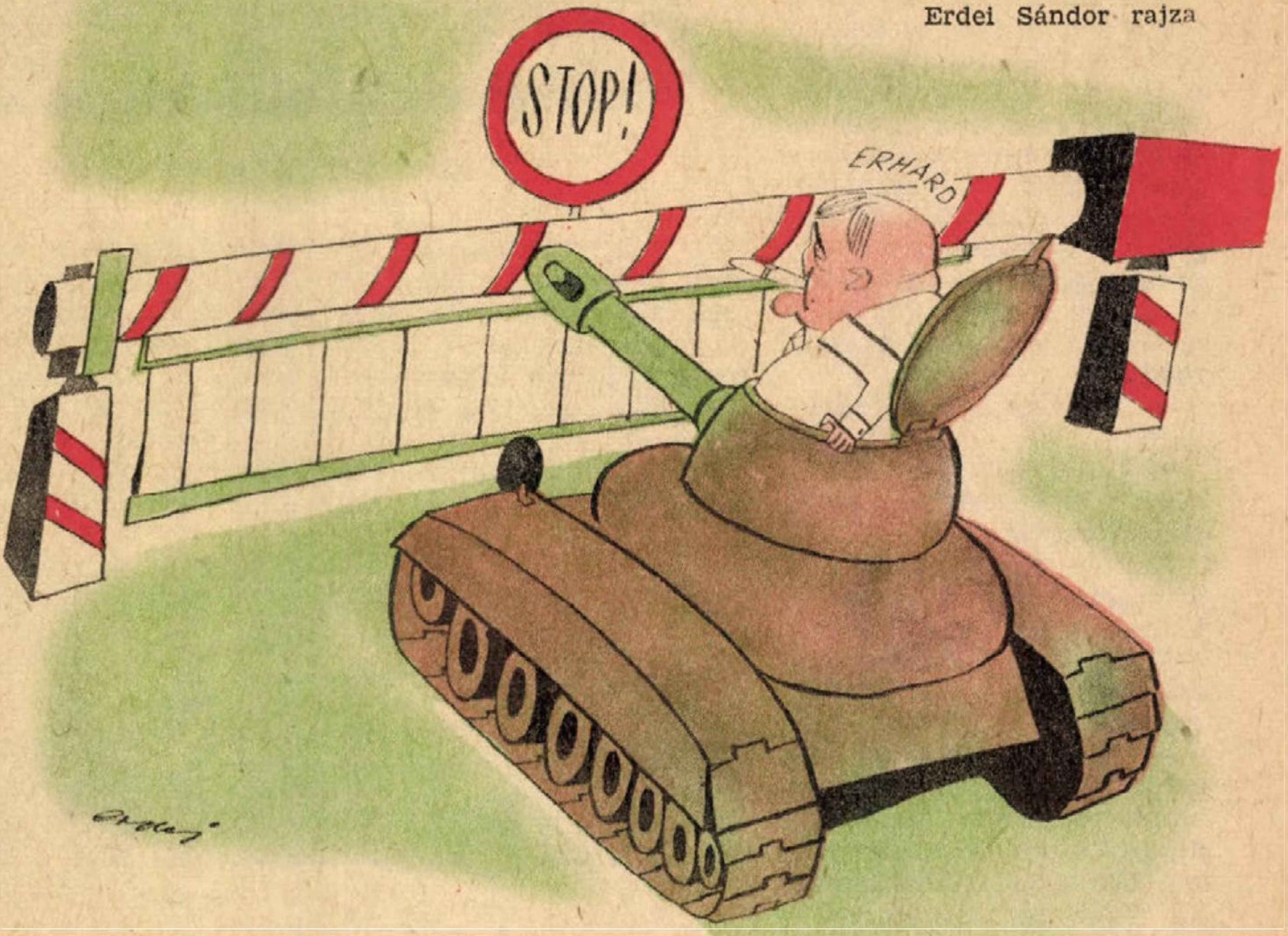
De ezen a Kék Daru csomagon csupa nagy betűkkel ott büszkélkedik, hogy MÁRKA.

Miért márka, ha ilyen rossz, és miért ilyen rossz, ha márka? Egy kicsit szerényebb lehetne az Egri Dohánygyár.

(—s)

Atom-sorompó

Erdei Sándor rajza

– Régóta kellene ide egy aluljáró!

Bizalmatlan páciens

– Azonnal jöjjön le!

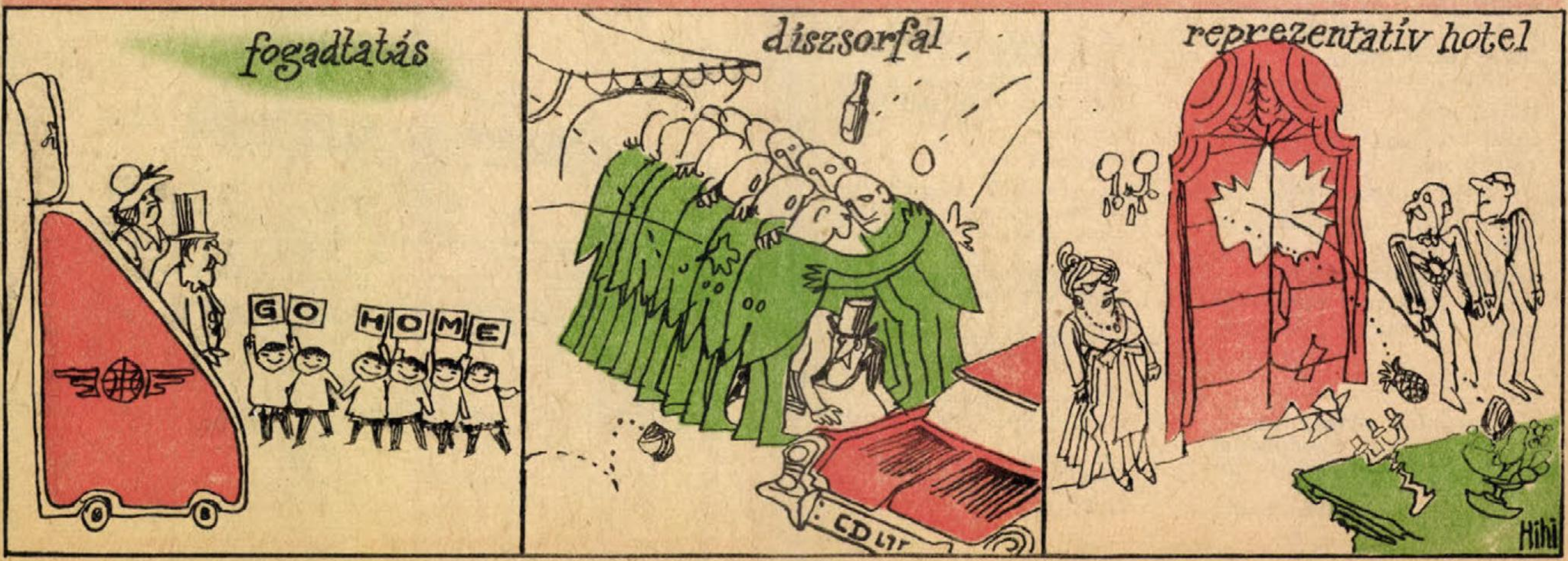
Hiú asszonyka

– Megőrültél?! Most voltam fodrásznál! . . .

Utazó diplomata

Hegedűs István rajza

Medvekaland

(ÚTI JEGYZET BULGÁRIÁBÓL)

Elhagytuk Szlivse városát, jó úton robogunk Plovdiv felé. Gazdag, szép vidék ez, a hegyoldalakon szőlőt érlel a nap. Takaros falucska határához érünk, a jelzőtábláról kisillabizálom a nevét: „Gabrailovo." Angelov, a sofőr, lassít, már lépésben gurulunk a fő utcán.

— Oda nézz! — int valami rakéta alakú furcsa építményre.

— Ez micsoda? — érdeklődöm.

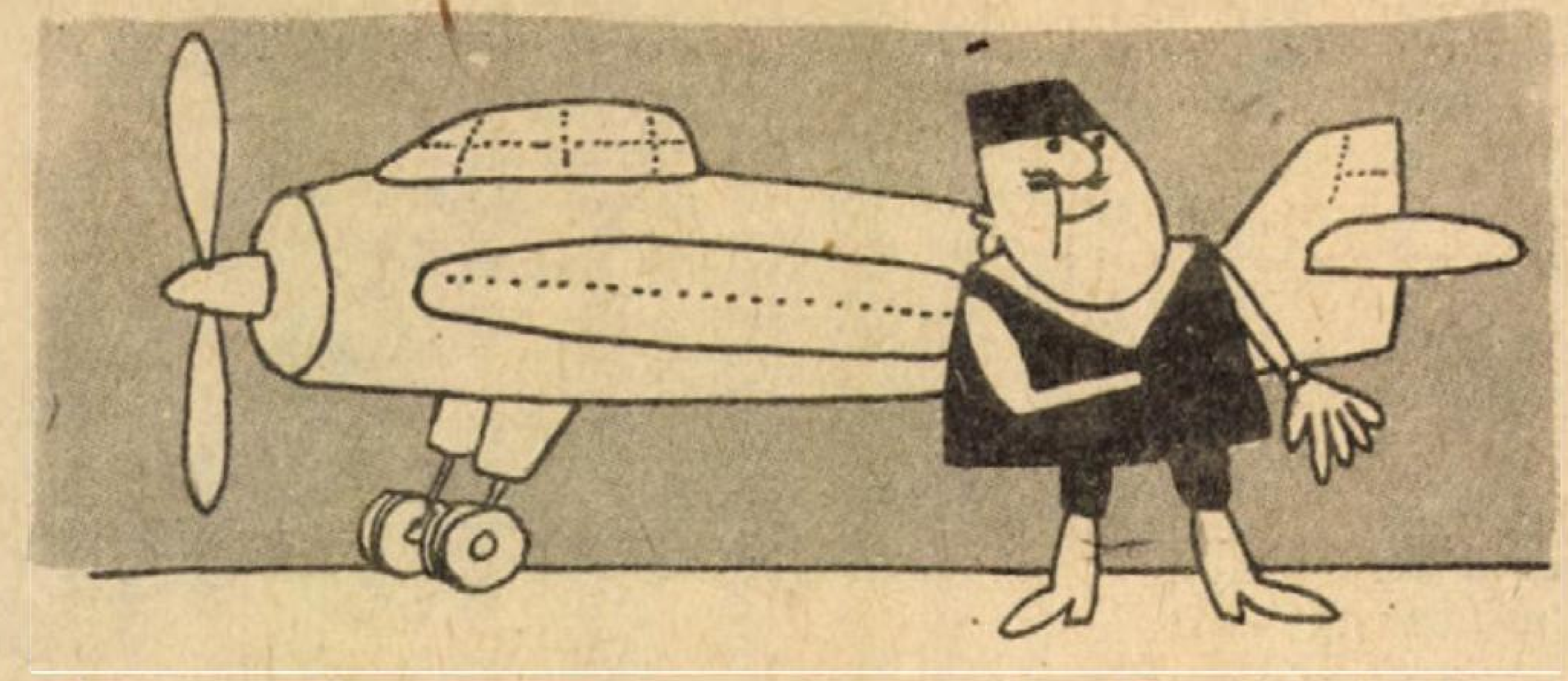
— Büfé. Modern forma, mi? Világvárosi! De most figyelj balra!

Hát ez még különösebb! Színesre festett kabinsor, beton úszómedence, annak a szélén pedig, keskeny pázsit csíkon — egy repülőgép!

— Tudod — mondja Angelov —, az itteni tanácselnök tehetséges, agilis és ügyes ember, de rettenetesen becsvágyó. Elhatározta, ha törik, ha szakad, az ő falujából város lesz. Meggyőzte a polgárokat, és felépíttették ezt a rakéta-büfét, hogy mindenkinek szemet szúrjon. Az avatási ünnepségre meghívták a járás, a megye vezetőit, volt nagy trakta, de a búcsúzkodásnál a vezetők csak bólogattak, ami bolgárul tagadást jelent; nem, ettől a rakétától még falu marad Gabrailovo, ők nem támogatják a várossá nyilvánítási kérelmet.

— És a strand? A repülőgép?

— A strand volt a következő lépés. Megint rendeztek ünnepséget, volt eszem-iszom, de semmi eredmény. Akkor szerezte be a tanácselnök a kimustrált katonai repülőgépet, vegyszert szór majd, meg kirándulásokra viszi a tagságot. Hát nem kell várossá előléptetni az olyan települést, amelynek úgyszólván saját légi flottája van?! Az illetékeseknek azonban ez sem imponált eléggé. Nemrégiben aztán a tanácselnök döntő lépésre szánta el magát.

— Operaházat épített? Vagy sportstadiont?

— Nem. Állatkertet. A községi legelő széléből elkerítettek egy bokros részt, az elnök ketreceket csináltatott, a falubeliek meg összehordtak tyúkot, libát, kacsát, macskát, kecskét, két kis szamarat, még nyulat, rókát is fogtak. És hogy egyúttal már semmi kifogás ne lehessen, a tanácselnök drága pénzen egy barna medvét is beszerzett. Kitűzték a Zoo megnyitó ünnepségének napját, szétküldték a meghívókat, a siker biztos, hiszen állatkert még nagyobb városokban sincs, de Gabrailovoban van! Aztán bevágott a ménkő!

— Kitörtek az állatok?

— Csak egy. A mackó. A megnyitó ünnepség napjának hajnalán. Kifeszítette a ketrecét, sétára indult a faluban. Az emberek rémülten torlaszolták el az ajtókat, ablakokat, kapukat, teremtett lélek sem mert kimozdulni a házból, a tanácselnök telefonon kért rendőrséget, katonaságot, és mondta le a meghívásokat. Közben a medve felballagott a hegyre, ennek három napja, azóta üldözik, hiába. Időnként még az országútra is kimerészkedik. Nagyon jámbor, eddig még nem bántott senkit.

— Ez megnyugtató — nyeltem nagyot —, de talán azért mehetnénk kicsit gyorsabban is, nem?

Angelov enyhén megrázta a fejét, ami bolgárul beleegyezést jelent, és gázt adott.

Kürti András

TELESZÜNET

Nem tartozom a válogatós tv-nézők közé. A vasárnapi verset vagy a Telesportot egyforma lelkesen élvezem végig — mindegy nekem, csak képernyő legyen. De, ha egyszer valaki megkérdezné, szívem mélyén melyik a legkedvencebb műsorszámon, hát habozás nélkül azt felelném, hogy a *technikai szünet!*

Nemcsak azért, mert mindig váratlanul, a kiadott programtól eltérően kerül rá sor, ami már magában is frappánsan hat, hanem azért is, mert a tévé meghitt közvetlenségét fokozza.

Jó érzésem még tovább nő ilyenkor, midőn a vállalat elnézést kér az okozott bosszúságért. Azonban attól tartok, hogy az ekszkuzáló feliratokra — feltehetőleg a műfaj zsenge kora miatt — nem fordítanak elég műgondot. S kivált lélektani szempontból nincsenek kellőképpen megalapozva.

Ha nem veszik kotnyeleskedésnek, néhány szerény javaslatot is tennék az eddigieknél valamivel erőteljesebb szövegekre:

„A „HIBA NEM AZ ÖN KÉSZÜLÉKÉBEN VAN; LEGYEN NYUGODT, POMPÁS VÁSÁRT CSINÁLT, AMIKOR MEGVETTE. GRATULÁLUNK!"

„A ZAVAR ELHÁRÍTÁSA FOLYAMATBAN VAN. MÁR KULHANEK BÁCSI FOGLALKOZIK AZ ÜGYGYEL!"

„CSIGAVÉR."

„A HARAG ROSSZ TANÁCSADÓ. MÍG A TÜRELEM RÓZSÁT TEREM."

„AZ IDEGESSÉG ÁRT AZ EMÉSZTÉSNEK."

„A HÉTÉVES HÁBORÚ HÉT ÉVIG TARTOTT."

„JÁKOB TIZENNÉGY ÉVIG VÁRT RÁCHELRE."

„A HARMINCÉVES HÁBORÚ HARMINC ÉVIG TARTOTT!"

„HA FELDOBJÁK, FEHÉR, HA LEESIK, SÁRGA. – MI AZ?"

„A SZÁZ ÉVES HÁBORÚ SZÁZTIZENNÉGY ÉVIG TARTOTT! !"

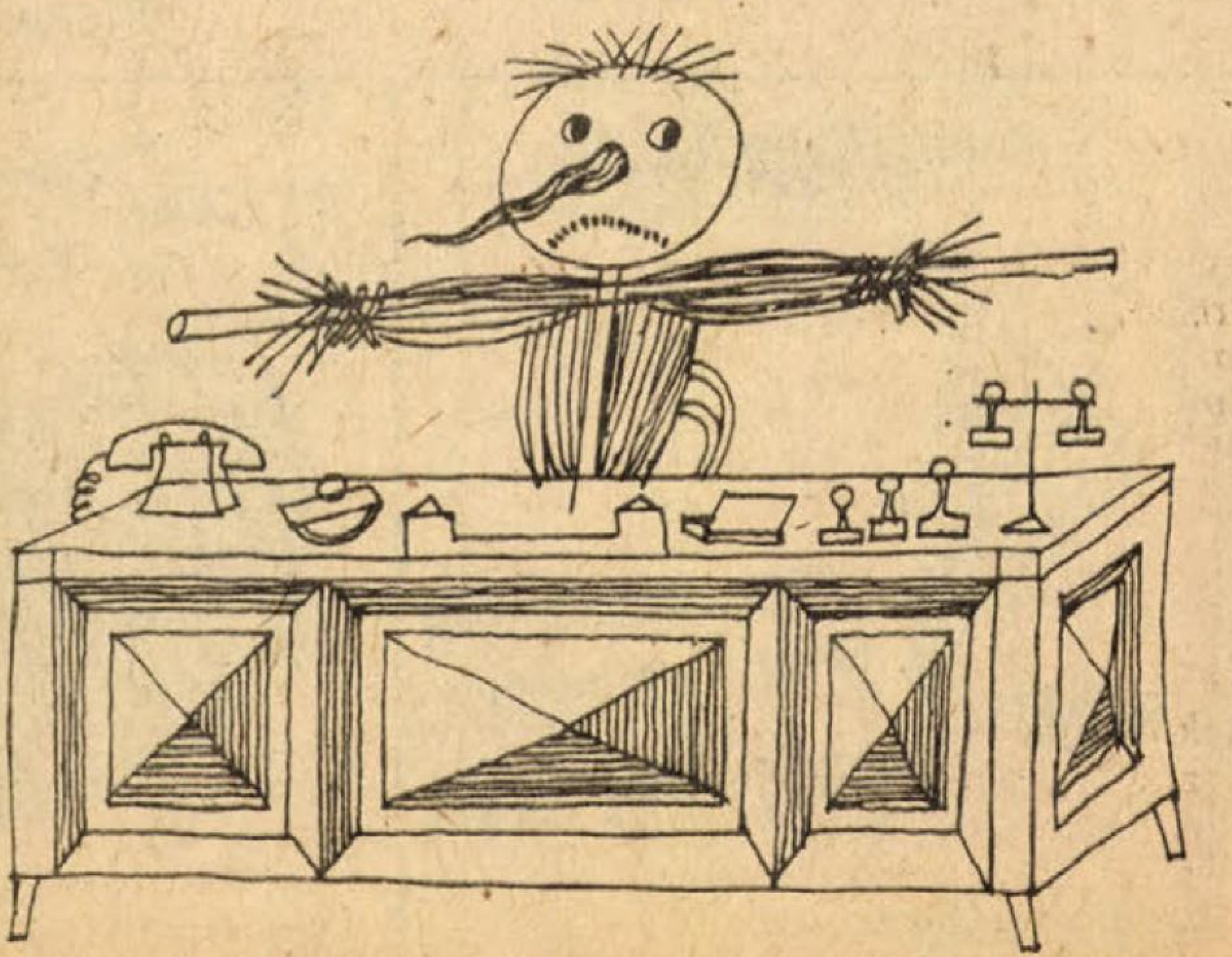
S mielőtt folytatnák az előadást, búcsúzóul:

„NA UGYE, NEM DŐLT ÖSSZE A VILÁG E MIATT A KIS VÁRAKOZÁS MIATT?

– VISZONTLÁTÁSRA A KÖVETKEZŐ TECHNIKAI SZÜNETBEN!"

Tessenek csak bátran kipróbálni. (Tiszteletdíjra nem tartok igényt.)

FÉLFOGADÁS

Dalmáth Ferenc–Kaján Tibor most megjelent „Pesti panaszkönyv" című kötetéből (Kossuth Kiadó)

ÚJSZÜLÖTT VÁROS:

SZIGETVÁR

A várat Paolo Mirandola olasz várépítőmester 2–300 jobbágygyal két év alatt építette föl. Miután a törökök 1566-ban elfoglalták, Szulejmán szultán emlékére egy dzsámit (templomot) emeltek, három hét alatt...

Kívül-belül elnézem a ma is ép dzsámit, és hirtelen eszembe jut, mióta is folyik a budai vár újjáépítése – aztán odabenn eredeti, négyszáz éves török feliratokra bukkanok, mellettük a hiteles fordítás:

„Ki író, írjon."

És a másik:

„Ó, ifjú ember! a tudatlanság szégyen
És azzal csak a' szamár éri be." (sic!)

Érdekes, ezt akkor már tudták? No, akkor hagyjuk is az összehasonlításokat!

Az éhes utast a főutcán ínycsiklandó cégtáblák fogadják. „MALAC CSÁRDA" – és odébb: „CSIRKE CSÁRDA". Tájjellegű jó ízek reményében benyitnánk, de mindkettő zárva, sőt, berendezés sincs bennük. A Malac Csárdában csak a puszta falak láthatók, a Csirke Csárdában ezenfelül még vagy száz láda egymásra halmozott zöldpaprika is. Szóval paprika már van. De mikor lesz ebből paprikás csirke?

A Zrínyi Múzeum legnagyobb termébe átrendezés miatt tilos a bemenet. Azt hinné az ember, hogy ami egyszer bekerül a múzeumba, az már ott is marad, érintetlenül, az öröklét végső határáig. Hát nem. Időnként még a múzeumokat is átrendezik. A Zrínyi Múzeumot például épp a jubileumi 400. évben, hat héttel a városavatás után. Milyen kár, pedig hogy szerettem volna a teljes gyűjteményt látni, hiszen ki tudja, eljutok-e ide 2066-ban, az ötszázadik évfordulóra is?

*

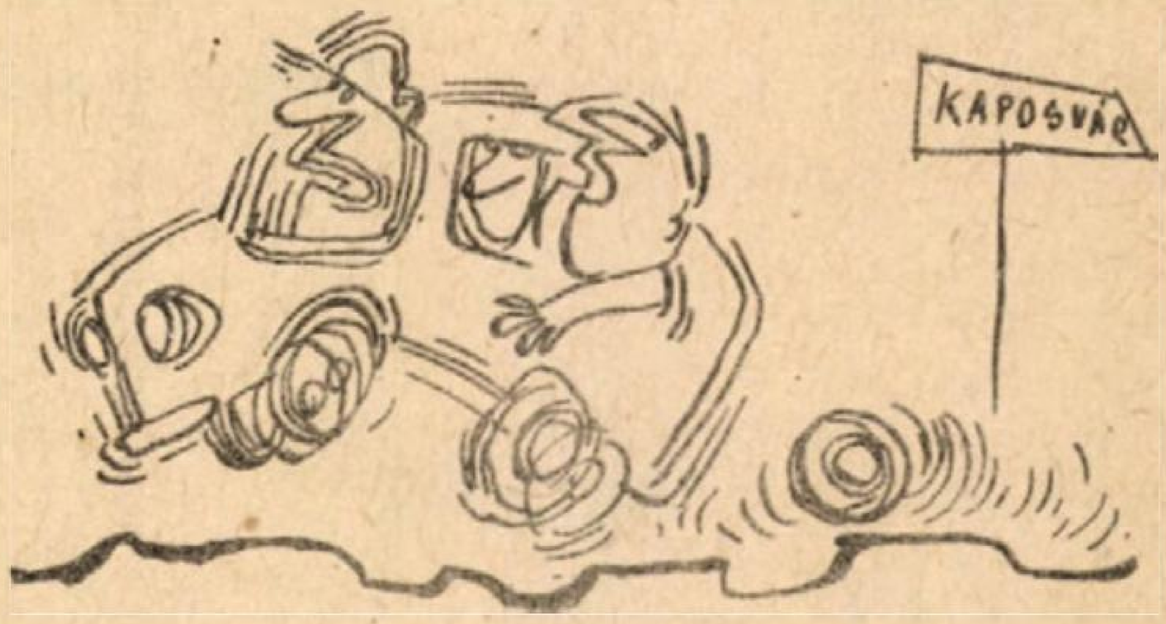
Több millió nő él Európában, aki nem is gyanítja, hogy szigetvári cipőt visel. A Minőségi Cipőgyár topánjairól ugyanis csak a szakember tudja leolvasni, hogy melyik gyáregységben készültek. Pedig az idevalósi cipőknek nincs okuk eltitkolni származásukat, hiszen háromnegyed részük külföldi lábakra kerül. Körüljárva az üzemet, meggyőződtünk arról, hogy sajtónknak a cipőipar ellen intézett, jogos *kirohanásaira a szigetváriak* – hagyomány ide, hagyomány oda – még nemigen adtak okot.

Kaposy Miklós

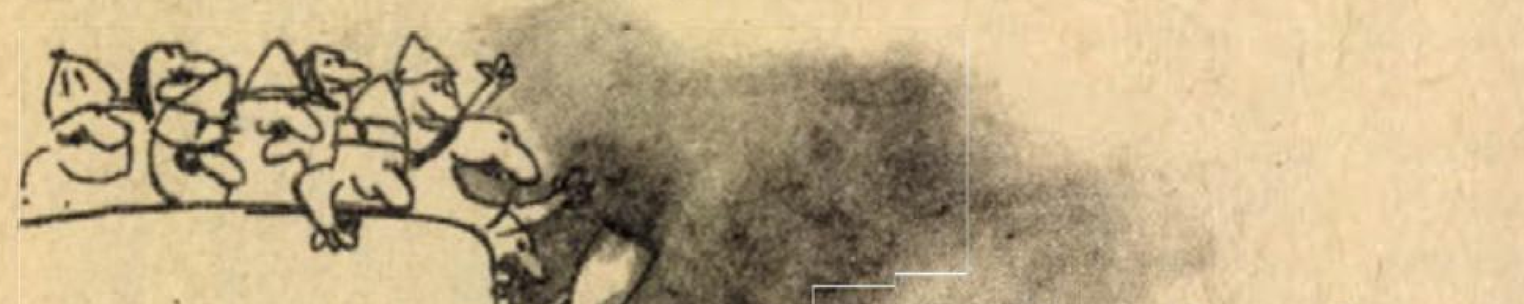
Sajdik Ferenc rajzai

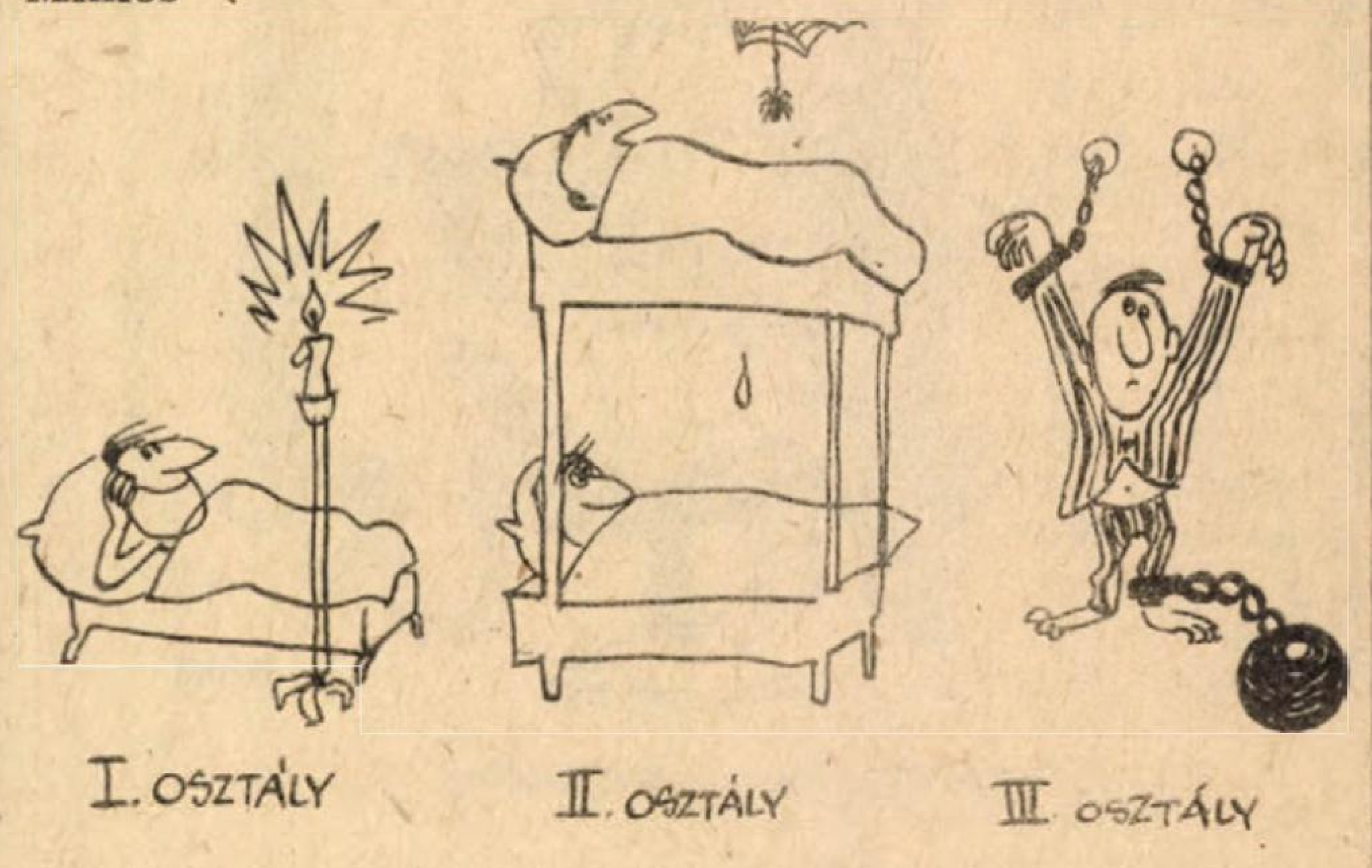
– Riadó! Megint újságírók jönnek!

– Ilyen úton a törökök biztosan visszafordultak volna...

...Ha annak idején is lett volna focipálya a vár alatt...

Turistaszállót rendeztek be a kazamatákban.

NŐI DOLOG

Egy mozi előcsarnokában
történt meg ez a kis eset,
amit – mivelhogy megcsodáltam –
röptében elmesélhetek.
Pár ülőhely van a fal mellett,
de kevés! – mondta több panasz,
ám betartották azt az elvet,
hogy aki vár, hát állhat az!

Egy diákgyerek ül és olvas,
tankönyvbe bújik, úgy tanul,
látszik, hogy tudományra szomjas,
mégpedig olthatatlanul.
A csarnokban már hosszú sort áll
mind, aki később ért ide,
és ekkor éppen bebotorkál
két ezüsthajú nénike.

Nos, e két fáradt, öreg néni
ott topog reménytelenül,
a pár szerencsés embert nézi,
ki olyan elmerengve ül.
Az ifjúságról ma azt mondják,
hogy sokan tiszteletlenek,
a modoruk rossz, sőt gorombák
és nem adják át a helyet.

Beszélt már erről sok-sok írás,
de most nyugodtan mondhatom,
hogy ez a ferde beállítás
számos esetben rágalom!
Mert hát e percben csoda történt:
a fiúcska a kis padon
rájuk néz, aztán feláll önként:
– Tessék leülni, átadom!

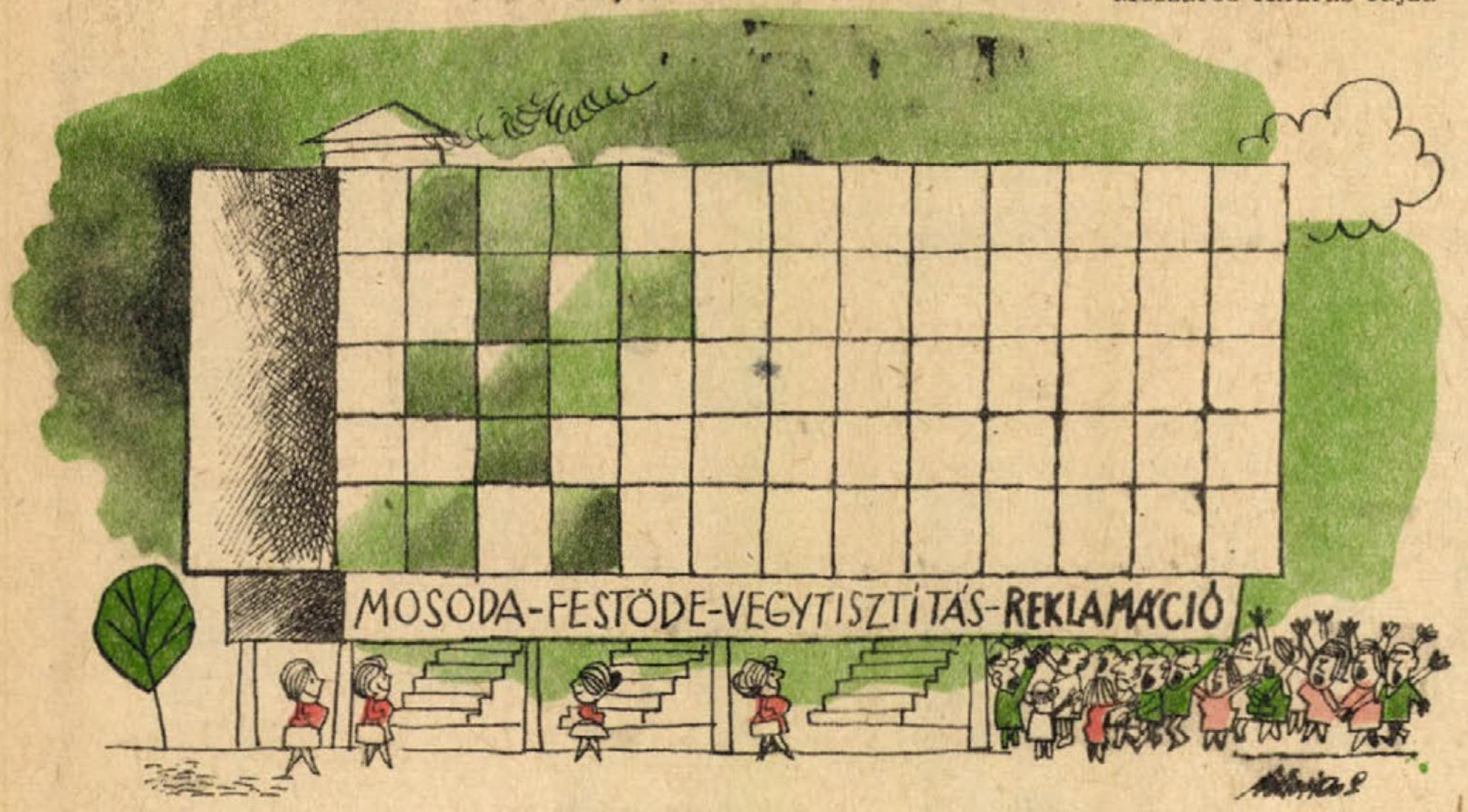
Az egyik kérdi mosolyogva:
– De melyikünknek? Mondd, kinek?
A fiú egyszerűen mondja:
– Az idősebbik néninek!
Megtorpannak. Így szól az egyik:
– Jó, akkor ülj le te, szívem!
A másik int: – Az idősebbik
tudtommal te vagy, ó, igen!

Kínos mosoly. Mindhárman állnak,
de felhangzik a csöngetés,
és végét veti a vitának,
mit eldönteni oly nehéz!
A sok néző sietve megy be,
az új filmnek már híre jár,
témája a nő titka, lelke,
amelynél nincsen korhatár.

Lovászy Márton

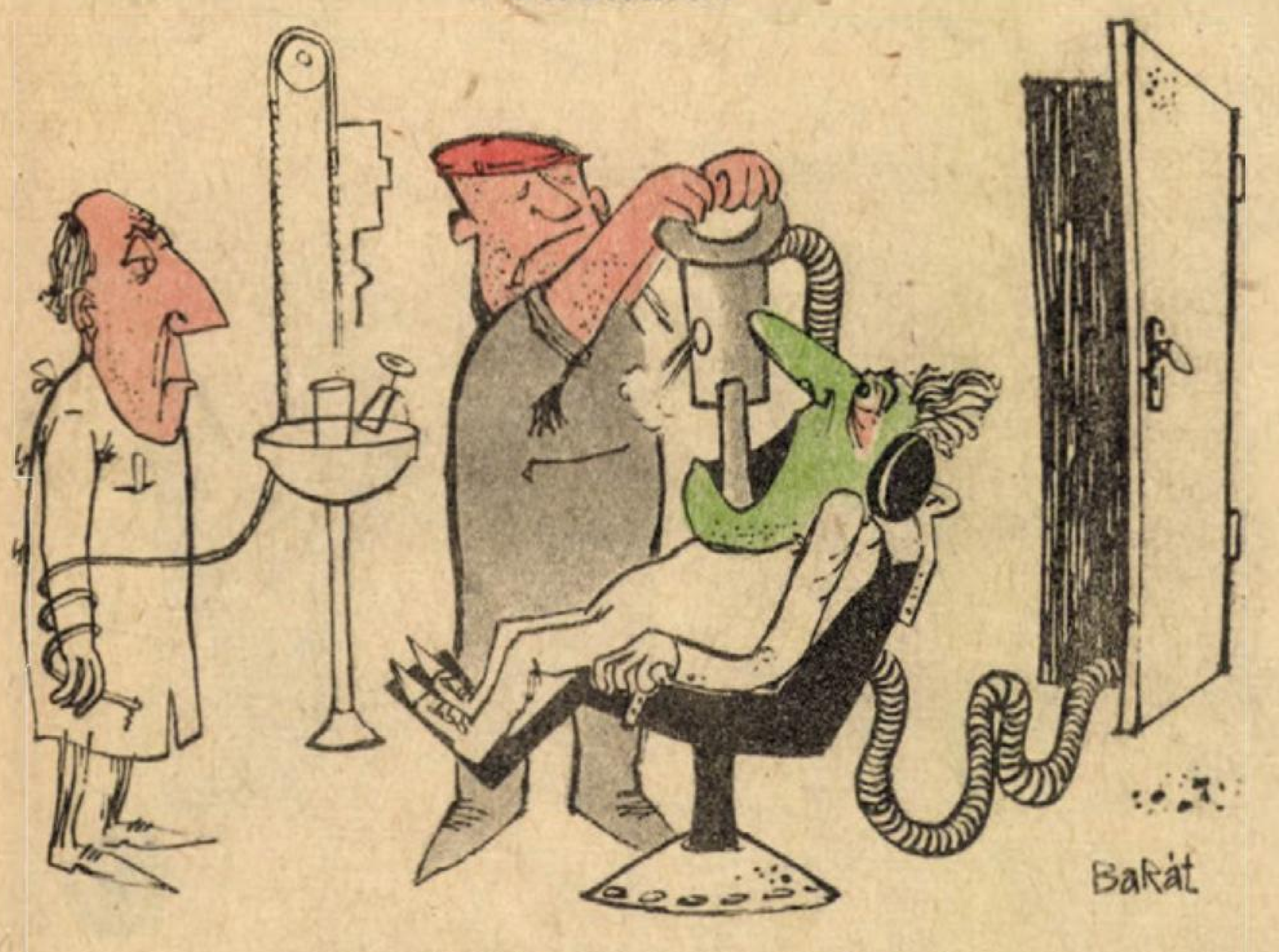
Patyolat-kombinát készül

Mészáros András rajza

Tökéletes gondoskodás

Patronálás

Az erősebb segítse a gyengébbet!

Szerény asszonyka

– Ne hozd le a csillagot az égről, elég lesz nekem az egyik főnyeremény is.

(X)

Pesti tudósítónktól

Mindenki örömmel olvassa és látja, hogy a technika fejlődésének jóvoltából egyre több területen gépesítik a nehéz munkafolyamatokat. Ahol eddig izzadt emberek görnyedve erőlködtek, ott már fényes gépkarok működnek gombnyomásra. Persze nem minden területen sikerült még kiküszöbölni a verejtékes izommunkát. Aki a tévén végignézte a súlyemelő világbajnokságot, az elszörnyedve láthatta, hogy megfelelő gépesítés híján milyen embertelen erőfeszítésre kényszerültek a nehéz testi sportolók. Pedig maga az anyagmozgatás súlyértéke is fokozható lenne, ha nemcsak kézierővel történne.

*

Megmondom őszintén, én a körtét is szeretem, az almát is, hol ezt, hol azt, de még sohasem gondoltam arra, hogy jó lenne, ha ez a két gyümölcs fuzionálna egymással, vagyis összevonnák őket, mint két vállalatot. Egy japán kertész viszont hír szerint keresztezte a két gyümölcsöt, és létrehozta a körte-alma hibridet, amelynek a neve nyelvünkben esetleg alte vagy körma lesz. Az első kóstolóknak különben az volt a véleményük, hogy az új gyümölcs almának körte, körtének viszont alma.

Jómagam maradi lelkesedéssel kiáltom: éljen a hagyományos gyümölcs!

F. L.

E heti hirdetéseink

Pech

Lapozgatok az Irodalmi Lexikonban, egyszer csak megakad a szemem a „humoreszk" címszónál. Miután már írtam néhány száz humoreszket, kíváncsi voltam, mi is tulajdonképpen a humoreszk, és azt olvastam:

„Humoreszk: humoros alaphangulatú, könnyed prózai elbeszélés, rajz, vázlat, karcolat. Kiváló művelői a világirodalomban Jean Paul, G. Keller stb., nálunk Jókai Mór, Vas Gereben, Pákh Albert, Mikszáth Kálmán, Karinthy Frigyes . . ."

A cikk utolsó mondata így szól:

„Gyakran könnyű fajsúlyú, esetleg teljesen igénytelen alkotások is születnek ebben a nemben."

Hát bizony, mondom magamban, születnek, születnek, ezt nem lehet letagadni, milyen igaz! Aztán nagy sóhajjal tovább lapozok, tovább művelődöm. Elolvasom a „regény"-ről szóló cikket, de ennek a végén hiába keresem azt a mondatot, hogy gyakran könnyű fajsúlyú, esetleg teljesen igénytelen alkotások is születnek ebben a nemben. Pedig születnek. Hajjaj!

Most már kíváncsi vagyok, vajon mit írnak a novelláról, mert én e nemben személyesen ismerek egykét igénytelen alkotást, de a lexikonban nem volt erről egy szó sem. Úgy látszik, minden novella remekmű, és az irodalom többi műfajában is csak klasszikus alkotások látnak napvilágot.

Csak a humoreszkek között van gyakran könnyű fajsúlyú vagy igénytelen alkotás – az Irodalmi Lexikon szerint.

Micsoda pech! S én éppen e nemben dolgozom.

Kellett nekem humoristának menni?

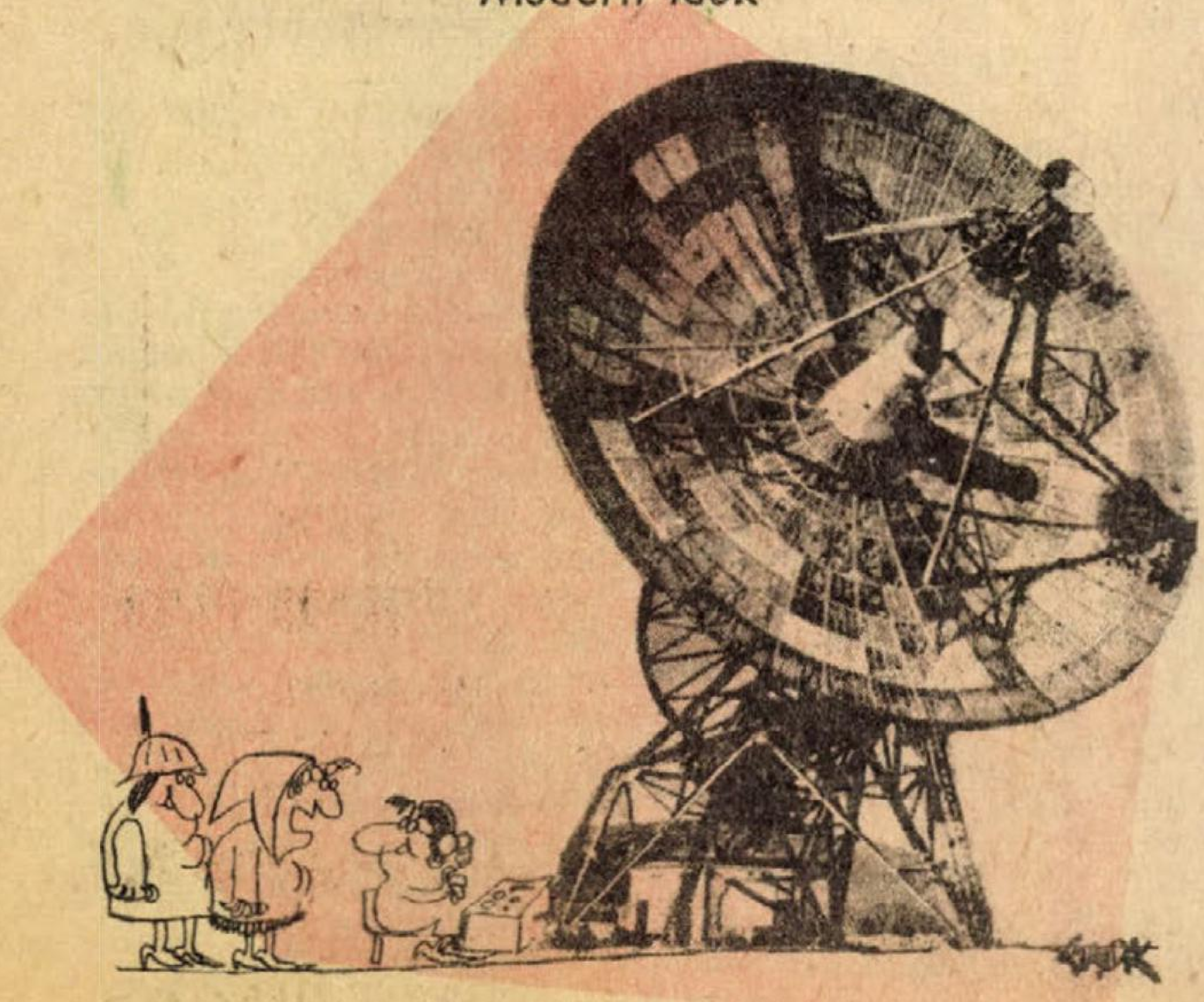
M. Gy.

FUTBALL SZÓTÁR

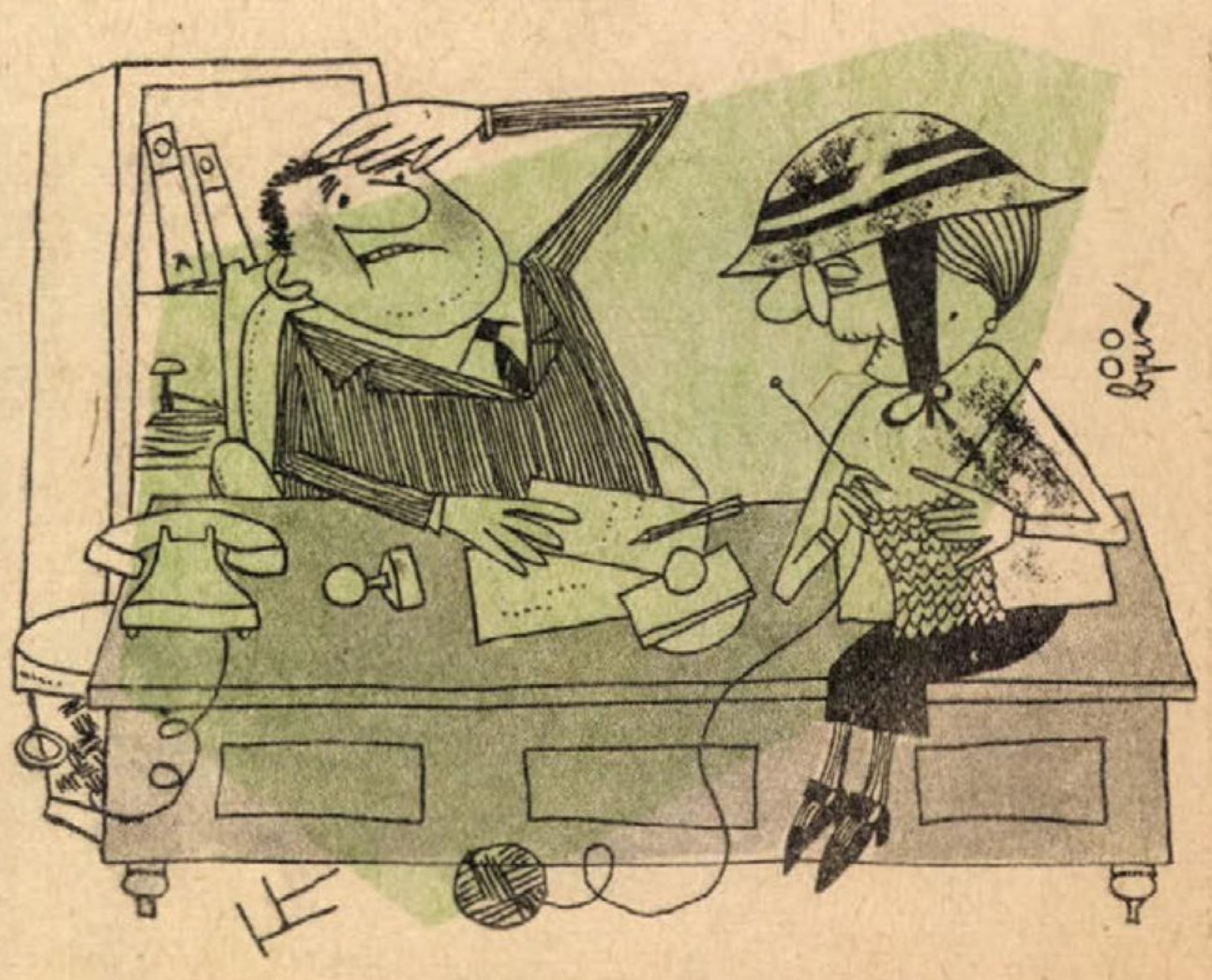
Fülöp György rajzai

Modern idők

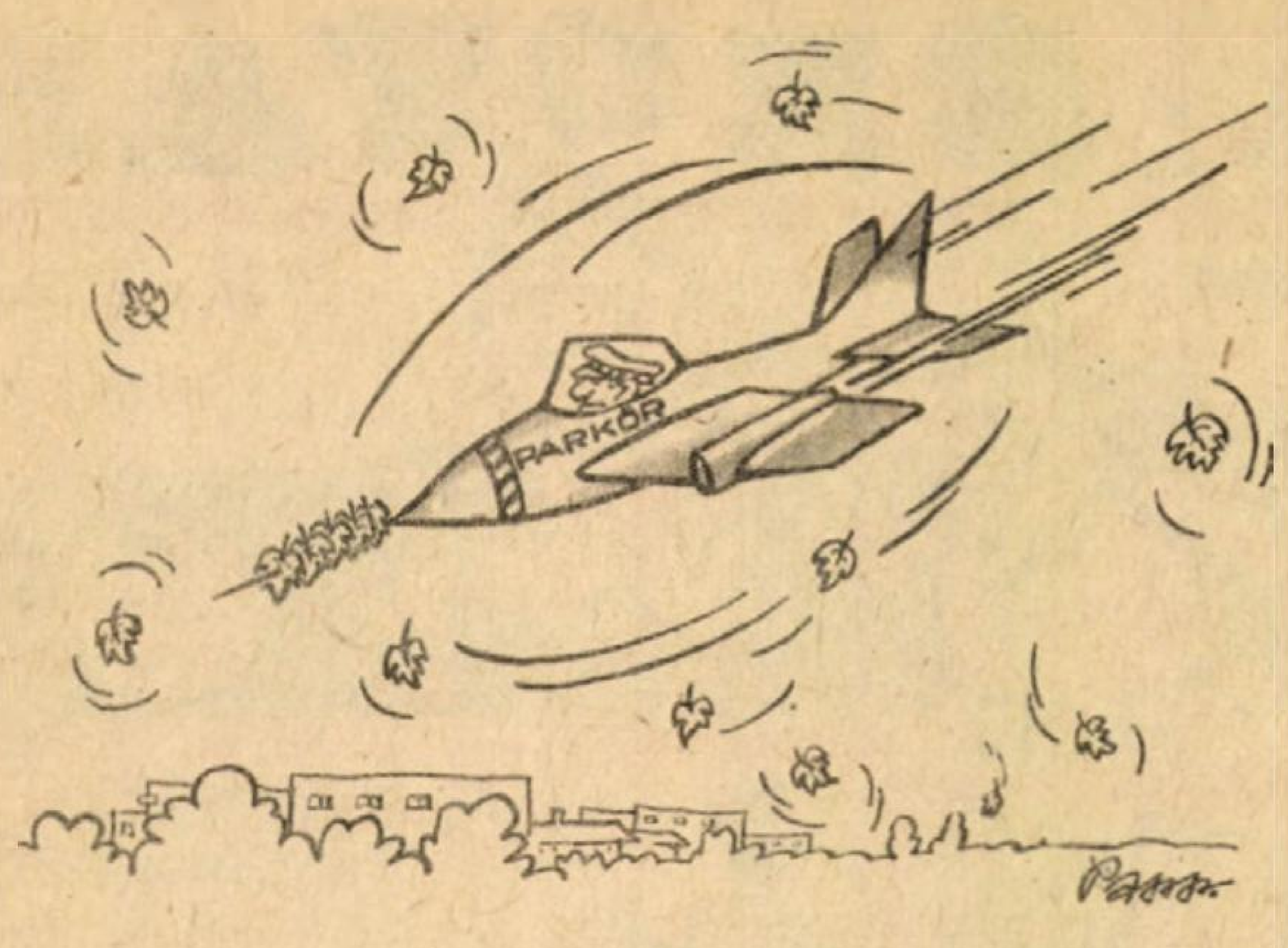
– Van valami friss pletyka?

Rámenős anyóka

– Én már megvárom, édes fiam, amíg elintézi az aktámat . . .

Korszerű parkőr

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KULCSKÉRDÉS

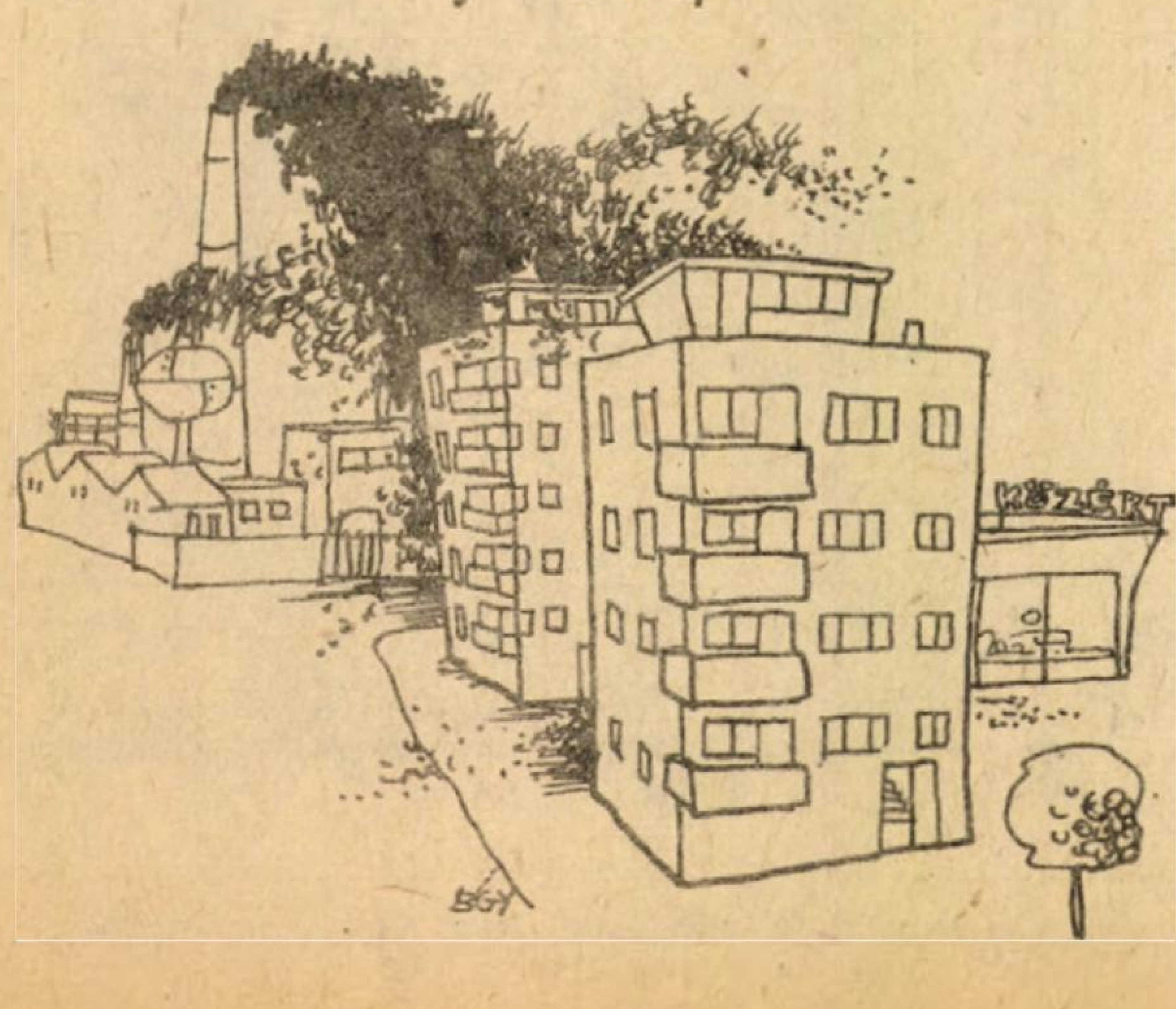
Makacs ember vagyok, de nem kicsinyes. Szóra se méltattam például, hogy ragyogó szövetkezeti lakásom parkettáját alig néhány hónappal a beköltözés után kikezdte az idő vasfoga. Szemrebbenés nélkül tudomásul vettem, hogy az ajtó hétrét görbül, a vakolat repedezik, a „mészkukacok" pedig — legnagyobb bánatomra — kényükre-kedvükre búcsút mondanak barátságos vackuknak a falakon, kisebb-nagyobb üregeket hagyva maguk után. Reped az erkély, a mázolás az ablakon, ajtón és ablakpárkányon — oda se neki, csakhogy lakásom van!

Szóval igazán nem viselkedtem kicsinyes emberként, míg végül most megsokalltam. Most már nem engedek a huszonegyből, *amíg meg nem kapom a kulcsot, illetve a kulcsokat.* Ugyanis az É.M. 43. sz. Állami Építőipari Vállalat Árpád-hídi építésvezetősége a Róbert Károly körút 16/b, VII. emelet 28. szám alatti lakásom valamennyi kulcsával mindmáig adós! Az építésvezető ugyan lakonikus rövidséggel elküldött a... *„Kulcskirályhoz"*, vagyis a Bajcsy Zsilinszky úti szaküzletbe, ahol kedvemre válogathatok a lakás-, ajtó- és szekrénykulcsokban. Én azonban — ismétlem — megmakacsolom magamat. A kulcs tudtommal a lakás tartozéka. Ezt valószínűleg az építésvezető is tudja. Most pedig afelől se maradhat kétsége, hogy én makacsul ragaszkodom ahhoz, ami jár.

Vállalva még azt is, hogy megszóljanak: „Micsoda kicsinyes pasas!"

Gyapay Dénes

Új lakótelep

Pesti szövegek

A VILLAMOSON

I.

— Középen nincs felszállás, máskor ne tessék ilyent tenni!

— *Jó van, lelköm, maj máskó vigyázok... Ugyan mongya má mög, milyen jegyöt kö váttani a Nyugatiig?*

— Forintosat.

— *Lögyön szíves, vögyön má ki égy forintot ebbű az apróbú...*

— Aztán hová való a bácsi?

— *Szögedi...*

— No attól még ismerhetné a magyar pénzt!

— *Ammán igaz, csakhogy én negyven éve kint élök Kanadában...*

II.

— Nagyapa, hányan ülnek ebben a kocsiban?

Nagyapa (szemrebbenés nélkül): Kilencvenheten...

— Nagyapa, ez a híd milyen hosszú?

— Hétszázhuszonnyolc méter...

— Hol alszik éjjel a villamos?

— A Szabados Ervin utcában...

— És mondd, nagyapa, a Vili bácsi hányadik emeleten lakik Nyujorkban?

— Huszonharmadikon...

— És hány villamos fér el abban az Ervin utcában?

— Negyvennyolc...

— Ha esik az eső, akkor is?

— Akkor negyvenhét...

Utas: Ha meg nem sértem uraságod, percek óta lélegzet-visszafojtva figyeljük, hogy mindenre ilyen szemrebbenés nélkül felelget — mi az Ön foglalkozása?

— *Idegenvezető... Nem az a fontos, mit mond az ember, csak az, hogy valamit mondjon, és, és ezt a valamit minél határozottabban!*

AZ UTCÁN

— Feri, Hajdú Feri, te vagy az!?

— Szevasz, Ottó! Ezer esztendeje nem láttalak. Mondd, mi lett Kaszás Tibivel? Róla sem hallottam legalább 10 éve...

— Emlékszel, hogy volt felesége is, barátnője is. Utóbbival ötvenhat novemberében kiment Bécsbe. Decemberben hazajött és kivitte a feleségét is. Ötvenhét januárjában megint visszajött és itthon maradt. Azóta nyugodtan él...

AZ ÉTTEREMBEN

— Főúr! Legyen szíves, árulja el, mi a különbség a nekem 10,80-ért hozott *adag* rizseshús, és a szomszéd asztalhoz 10 forintos *menüben* tálalt rizseshús között? Én teljesen egyformának látom őket.

— Hát bizony.. de tessék csak nézni, *az Öné mintha tömöttebb volna, biztosan jobban le van nyomkodva...*

A BORBÉLYNÁL

— Hajszeszt tetszik parancsolni?

— Jöhet...

— Lakkot?

— Isten ments!

— Tudja, szerkesztő úr, csuda esetem volt a héten. Egy külföldi vágatott nálam hajat, nem tudom, miféle lehetett. Sorra megkérdeztem tőle, hogy mit parancsol még, én is mutogatva, ő meg mindenre csak bólintott. Előbb még nyugodtan, aztán egyszerre idegesebb lett. Szegény a végén alig tudott fizetni.

— Hogyhogy?...

— Kiderült: náluk a *fejrázás* igen-t jelent, a *bólintás* meg nem-et...

Lévai Béla

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Kit, mivel jutalmaznának?

Az egymilliomodik tévé-előfizetőt egy színházbérlettel, hogy néha este is elmehessen hazulról.

D. F.

Száz forint célprémiumot adnék U Thantnak az örök béke megszervezéséért.

F. L.

Igazán őszinte barátaimat jutalmaznám fejenként százezer forinttal. Ebben az a jó, hogy egy fillér sem kell hozzá.

F. Gy.

Magamat a Kossuth-díj első fokozatával; de úgy, hogy a feleségem csak a második fokozatról tudjon.

(f—p)

Száz forintot érdemel a feleségem irántam tanúsított türelméért, a velem kapcsolatos megpróbáltatásokért. (Ugyebár az az összeg is majd közös vagyonnak számít?)

G. Sz.

Nobel-díjjal jutalmaznám a Ludas Matyinak azt a munkatársát, kinek elmés válaszai e rovatban K. A. jelzéssel szerepelnek.

K. A.

Előbb megvárom, hogy én mit kapok.

M. Gy.

Nagy összeggel jutalmaznám azt, aki felfedezi az örökmozgót, vagy pedig, ami még nehezebb, vékonyhéjú, nedvdús citromot tudna beszerezni.

P. L.

Magas összegű pénzjutalomban részesíteném kiváló kollégámat, Kajafás Jenőt, hogy legyen miből kölcsönadnia nekem elsejéig.

R. B.

A Jászai-díjjal szeretném jutalmazni önmagamat. Azért vágyom rá, mert ezt a díjat csak fiatalok kaphatják.

S. A.

Néhány ismerősömnek visszaköszönnék.

S. P.

A válaszadásra kérek egy hét haladékot. Hátha addig történik valami dicséretes dolog a világban.

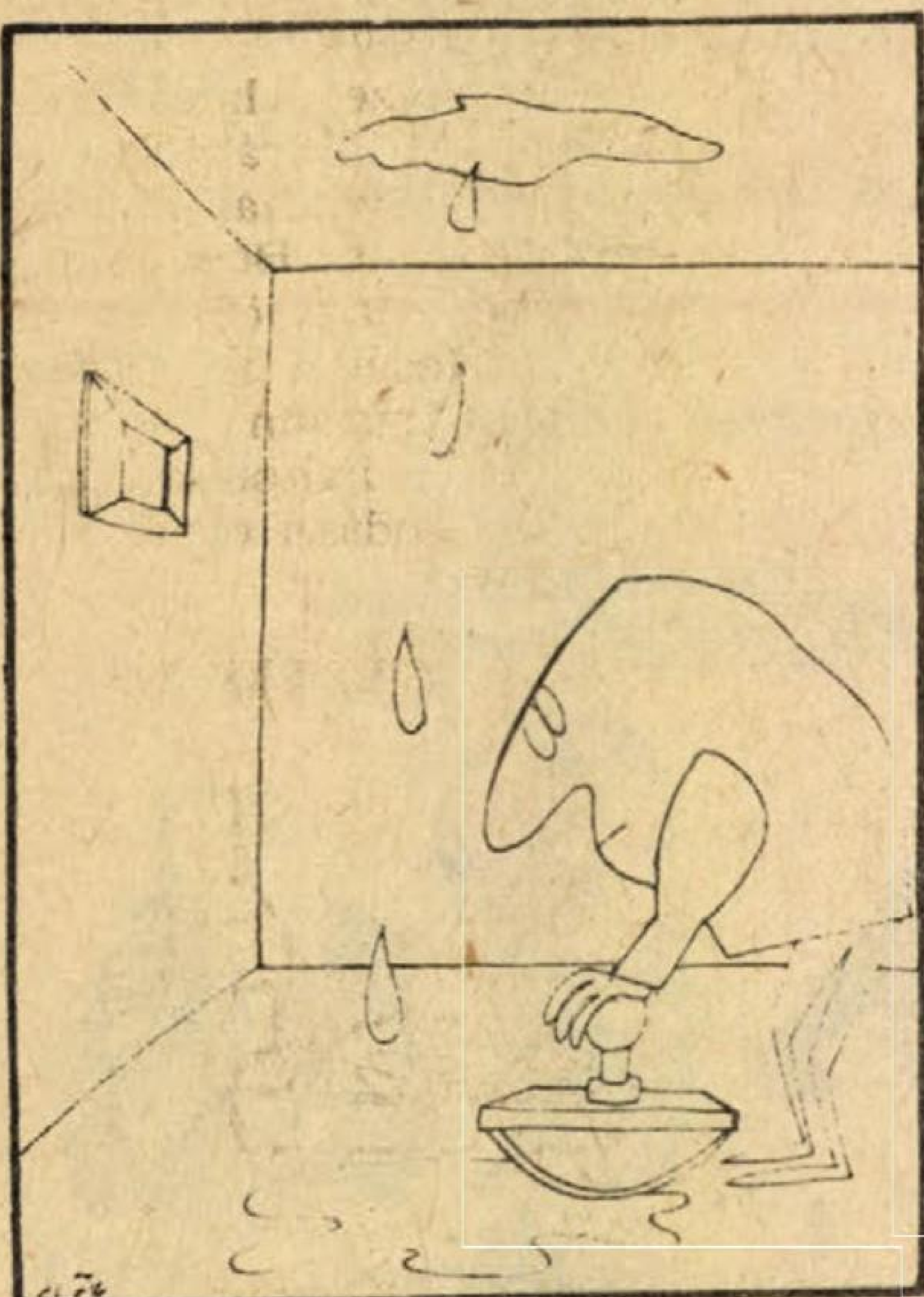
(t.)

IMPORT HUMOR

– Halló, nem értem!
(„Urzica", Bukarest)

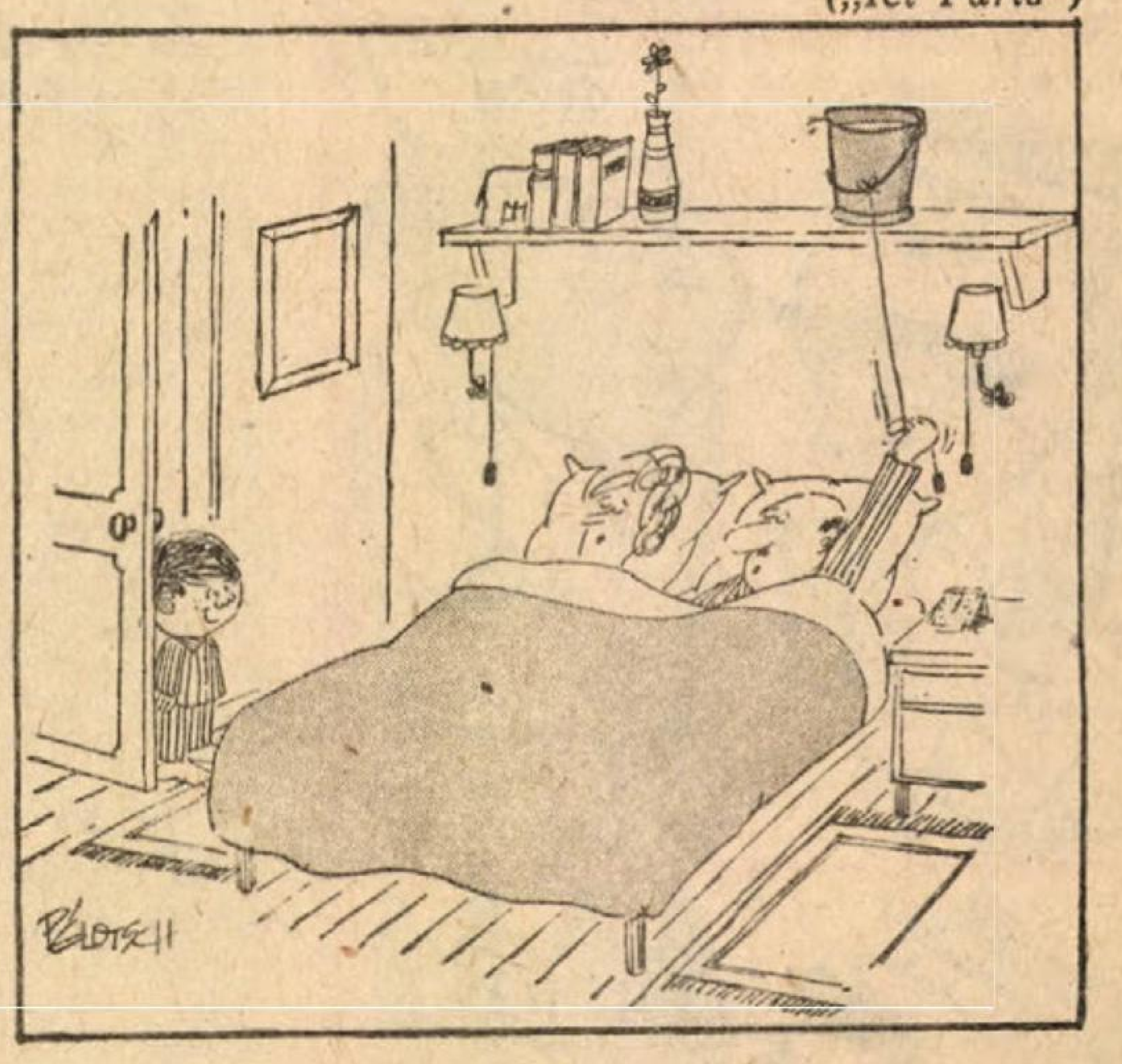
ŐSZ A HIVATALBAN
(„Rohács", Pozsony)

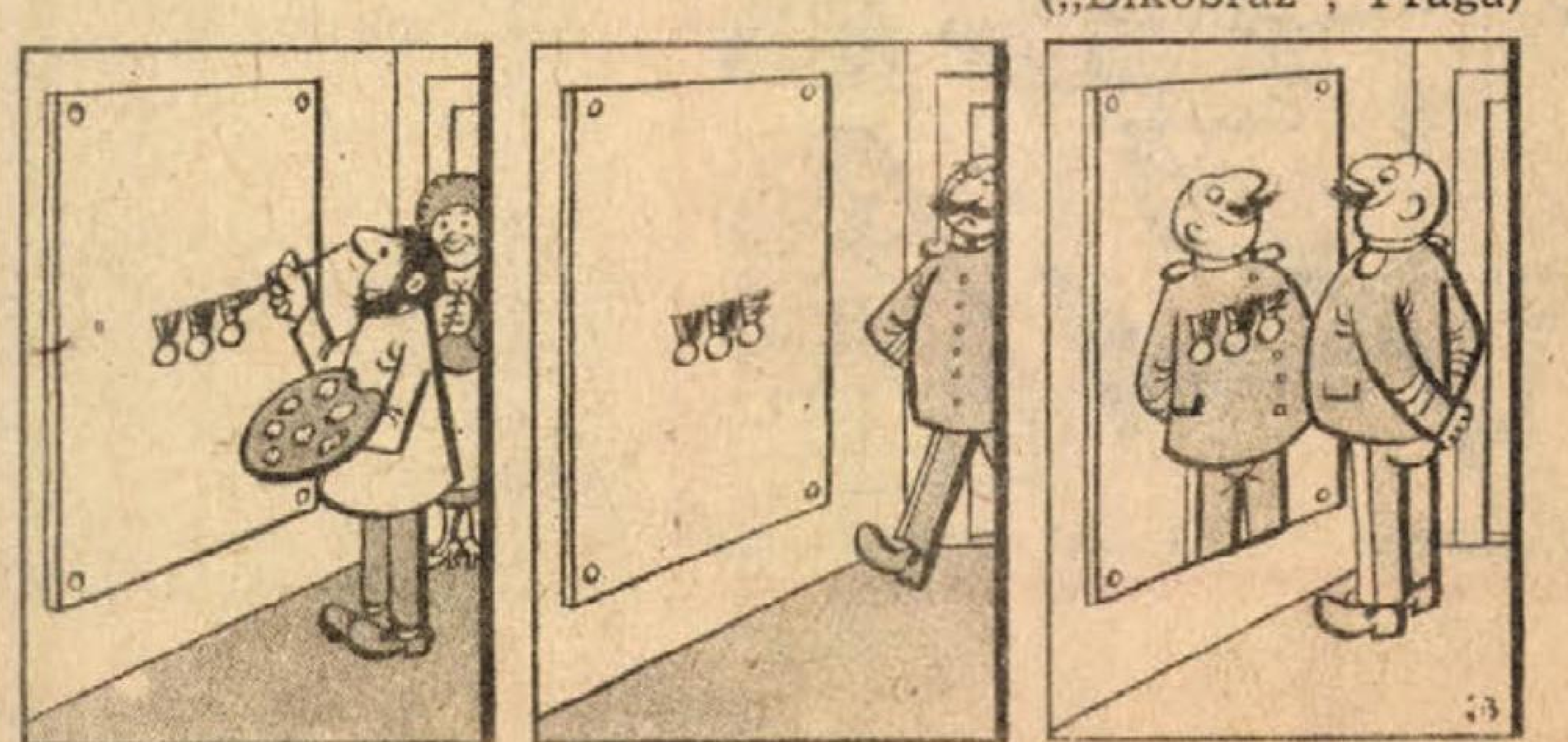
A NAGY VADÁSZ
(A berlini „Eulenspiegel"-ből)

TRÉFÁS GYEREK
(„Ici Paris")

HIÚSÁG
(„Dikobraz", Prága)

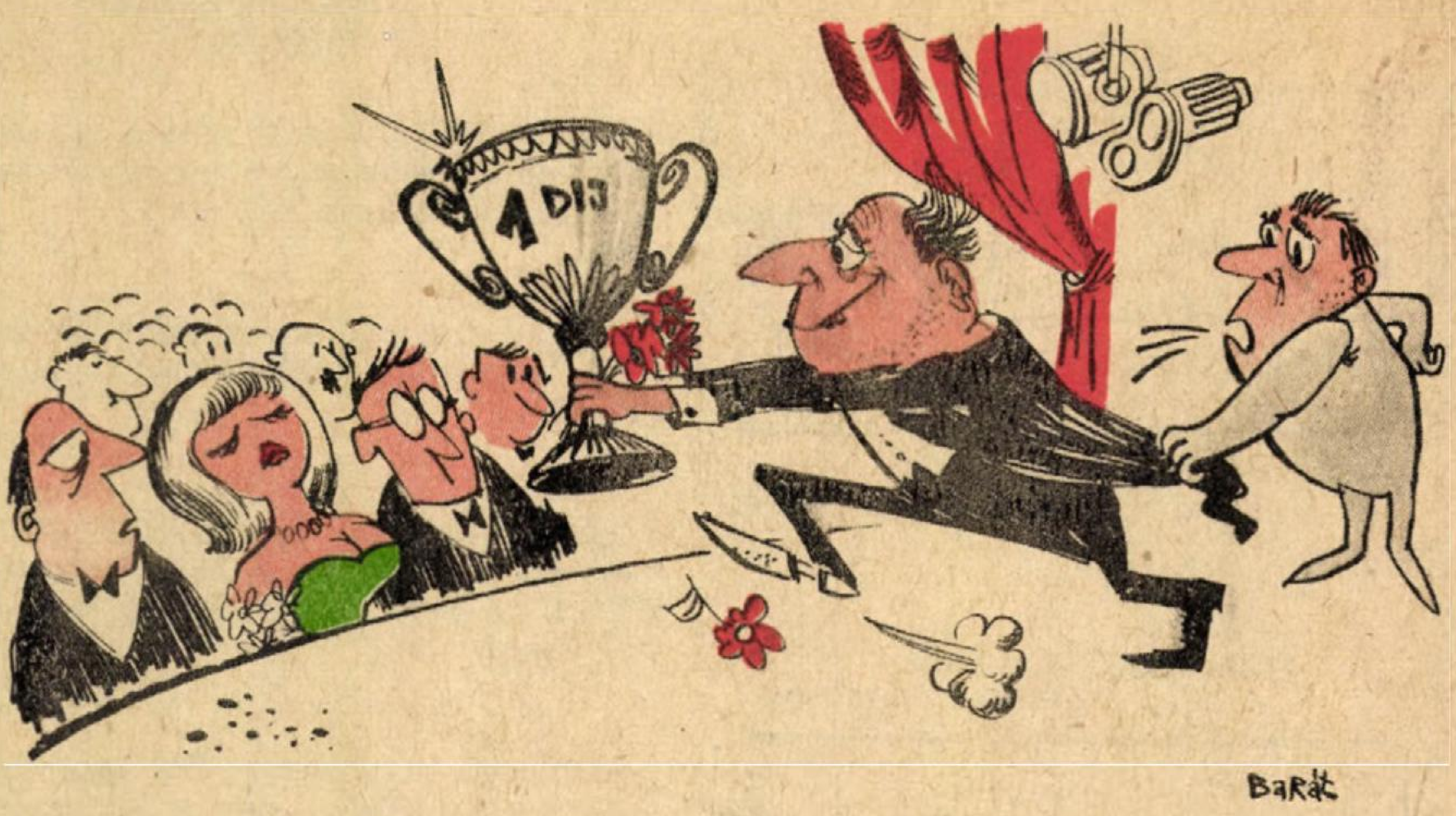

Fülöp György rajza

Filmfesztivál

Barát József rajza

– Zsürielnök úr, várjon! Még két rész vetítése hátravan!

Mindenféle

Az ifjúkori bűnözőkkel valóban alaposan kell foglalkozni, de közben némi figyelmet lehetne fordítani az ifjúkori becsületesekre is.

*

Kevés ember vágyik elismerésre, a legtöbb megköveteli.

*

A bizalom különösen akkor kitüntető, ha indokolatlan.

*

Milyen egyetértés lenne a világon, ha nem ellenkeznének az emberrel!

*

Ha az ember mindenben a rosszat keresi, félő, hogy meg is találja.

*

A fiatalok azért szeretik a régi dolgokat, mert nekik azok is újak.

*

2000-re hatmilliárd ember lesz a Földön. Reméljük, hogy azok jobban megférnek egymás mellett.

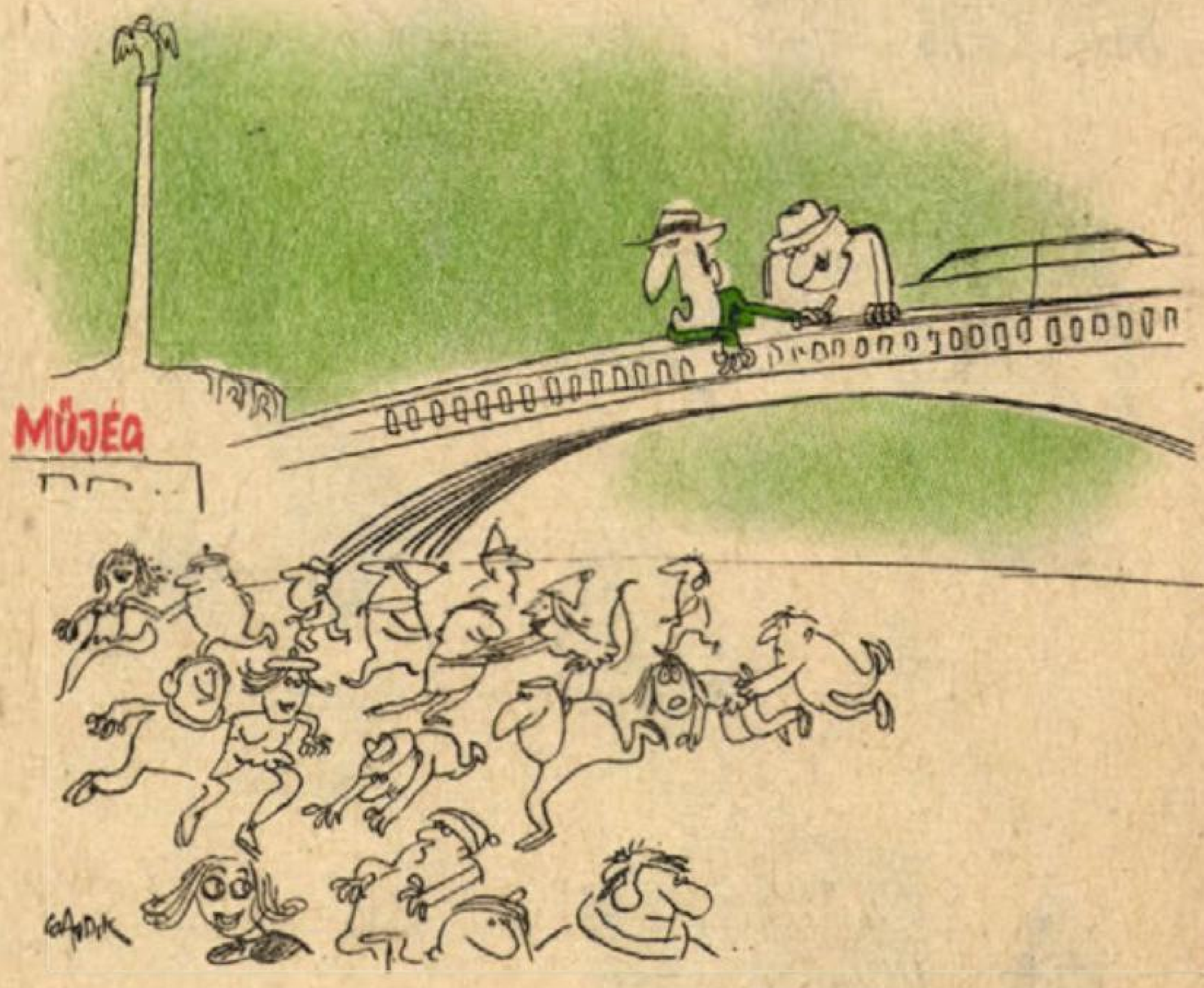
F. L.

Szemtelen vendég

– Nálatok, itthon nincs panaszkönyv?

Külföldi magyar a Műjégen

– Odakint ez valódi!

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, *142–220 – 66.2391 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504